

CURIERUL ADVENTIST

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS OCTOMBRIE 2025

PUBLICARE PENTRU SĂPTĂMÂNA DE FUGĂCIUNE: 0-10 DECEMBRIE 2025

„IATĂ, EU VIN CURÂND”

APOCALIPSA 22:12

CUPRINS 2025

OCTOMBRIE

1 VINERI

Aurel Neațu

Reconsacrat și pregătit pentru a doua venire

5 SABAT DIMINEAȚA

Ted N. C. Wilson

Speranța veacurilor

A doua venire a lui Isus proclamată de biserică

9 SABAT DUPĂ-AMIAZA

Georgel Pîrlitu

Sfințirea personală și desăvârșirea bisericii
în așteptarea revenirii

13 DUMINICĂ

Claudiu Gâșman

Evangelhia pentru lumea contemporană

17 LUNI

Tiberiu Nica

Conflictul cu privire la Sabat

21 MARȚI

Robert Mandache

Ultima chemare la mântuire și falsificarea ei

24 MIERCURI

George Sbirnea

Judecata de cercetare și închiderea harului

27 JOI

Ștefan Tomoiagă

Noaptea strămtorării

Reziliență și naștere „de sus”

30 VINERI

Bogdan Vlad

Pregătire practică pentru timpul de criză

33 SABAT DIMINEAȚA

Ellen G. White

Dincolo de a doua venire

Trăind pentru totdeauna cu Isus

în cerurile noi și pe noul pământ

36 SABAT DUPĂ-AMIAZĂ

Ionuț Feier

Aproape acasă

Așteptându-L pe Isus

39 POVESTIRI PENTRU COPII

Beth Thomas

„Eu voi merge...”

Spune cuiva despre Isus!

Anul CXI, OCTOMBRIE 2025. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szász; Consultanți Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Ioan Feier, Claudiu Gâșman, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Vlad Bogdan; Colaboratori speciali Valentin Filimon, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brînzan, Marius Andrei; Redactor web Andreea Roman; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou lăncu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Editura Viață și Sănătate, șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20.

ISSN 1220-6725

RECONSACRAT ȘI PREGĂTIT *pentru a doua venire*

„Și aceasta, cu atât mai mult cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn, căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut. Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri și în beții, nu în curvii și în fapte de rușine, nu în certuri și în pizmă; ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de firea pământească, așa încât să-i treziți poftele!” – Romani 13:11-14

**Și, chiar dacă întunericul
pare greu de suportat,
zorii mântuirii sunt
aproape. De aceea,
să nu ne pierdem
curajul. Salvarea este mai
aproape decât credem!**

Pentru că apostolul Pavel folosește adesea imaginea soldatului ca să descrie viața creștinului, vă propun următorul exercițiu:

Imaginați-vă o fortăreață asediată. Dușmanul a înconjurat zidurile și, de multă vreme, garnizoana rezistă cu greu. Soldații sunt slabi, aproape epuizați. Provițiile sunt pe sfârșite, muniția abia mai ajunge, iar înăuntru domnește un sentiment de disperare. Noaptea se lasă peste cetate, iar întunericul face ca totul să pară și mai sumbru. Dar, în timp ce zorii se ivesc la orizont, de pe ziduri se zăresc primele semne ale salvării: steagurile eliberatorului fluturând în depărtare și sunetul muzicii de marș care vestește apropierea armatei prietene. Inima celor încercuiți se umple de o nădejde nouă: ajutorul e aici, salvarea este aproape!

Așa este și viața noastră. Trăim asediați de Satana și de agenții lui, de păcat, de slăbiciuni, de ispite. Uneori ne simțim lipsiți de putere, cu resursele pe sfârșite. Dar Scriptura ne amintește: „Mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut” (Romani 13:11 u.p.). Răscumpărătorul nostru nu întârzie. El vine, așa cum a promis! Și, chiar dacă întunericul pare greu de suportat, zorii mântuirii sunt aproape. De aceea, să nu ne pierdem curajul. Salvarea este mai aproape decât credem!

Să pornim de la tabloul descris de către așteptătorul Pavel în versetele de mai sus

și, conștienți de multitudinea provocărilor cu care ne confruntăm astăzi, să oferim un răspuns onest la întrebarea apostolului Petru: „Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri și trupurile cerești se vor topi de căldura focului?” (2 Petru 3:11,12).

O chemare la pocăință și sfințenie

Există un sens mai profund aici: credinciosul ar trebui să fie constant preocupat ca schimbarea lui să fie completă înainte de căderea nopții. În consecință, va lua măsuri pentru a se asigura că este îmbrăcat corespunzător în orice moment pentru a-L întâlni pe Domnul Isus.

Recent, fiica noastră s-a căsătorit, iar pregătirile au fost pline de emoție. În dimineața nunții, ne-am trezit devreme și am însoțit-o în oraș pentru ultimele aranjamente. Când am lăsat-o în fața bisericii era încă îmbrăcată în hainele ei obișnuite de zi cu zi, așa cum o știam noi de-o viață. Însă doar peste câteva ore, transformarea era uimitoare. După ce s-a îmbrăcat în rochia de mireasă, părea o adevărată prințesă, pregătită să-l întâmpine pe mirele ei. Această experiență mi-a amintit că noi, credincioșii, trebuie să ne pregătim pentru venirea Mirelui nostru, Isus Hristos, așa cum spune Apocalipsa 19:7,8: „[...] soția Lui s-a pregătit și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat.” Să ne lepădăm de ceea ce este nepotrivit și să ne îmbrăcăm în sfințenie, fiind gata să-L întâlnim cu bucurie atunci când va reveni. „Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri și în beții; nu în curvii și în fapte de rușine; nu în certuri și în pizmă, ci îmbrăcați în Domnul Isus Hristos...” (Romani 13:12-14). Să ne pregătim inimile și viețile pentru întâlnirea cu El,

așa cum o mireasă face pentru cea mai importantă persoană din viața ei. „De aceea, preaiubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace” (2 Petru 3:14).

Realist, matur și remotivat, privind la Isus

În călătoria noastră spirituală, mulți tindem să ne simțim mulțumiți de noi înșine atunci când ne comparăm cu alții, adesea cu cei care gândim că sunt mai prejos decât noi. Această abordare creează un sentiment fals de mulțumire. Apostolul Pavel însă ne oferă un exemplu diferit. Dacă s-ar fi comparat cu alții, ar fi fost tentat să devină mândru, dar el a ales o cale diferită. Pavel nu s-a evaluat pe sine în raport cu ceilalți (2 Corinteni 10:12), nici cu sine (1 Corinteni 4:4), ci cu standardul desăvârșit al lui Isus Hristos (Efeseni 4:13). El călca pe urmele lui Hristos (1 Corinteni 11:1) și dorea să fie asemenea cu moartea Lui (Filipeni 3:10).

În Filipeni 3:12 și 15, Pavel folosește de două ori cuvântul „desăvârșit” (τέλειος), subliniind că, deși nu a atins desăvârșirea, el este „perfect” în sensul maturității spirituale. Acest nivel de maturitate se manifestă prin capacitatea de a recunoaște imperfecțiunile proprii. Creștinul adevărat și matur se evaluează sincer și se străduiește să se îmbunătățească constant.

Biblia ne avertizează repetat cu privire la capcana unei estimări false a stării noastre spirituale. De exemplu, biserica din Sardes avea o reputație bună, dar Dumnezeu le spunea că erau morți duhovnicește (Apocalipsa 3:1). În mod similar, biserica din Laodicea se lăuda cu bogățiile sale, în timp ce, în realitate, era „ticăloasă, nenorocită, săracă, oarbă și goală” (vezi Apocalipsa 3:17). Spre deosebire de ei, credincioșii din Smirna se considerau săraci, când, de fapt, erau cu adevărat bogați în ochii lui Dumnezeu (Apocalipsa 2:9). Chiar și Samson

a crezut că mai are vechea sa putere, ignorând faptul că Domnul Se îndepărtase de el (Judecătorii 16:20).

Autoevaluarea poate fi o sabie cu două tăișuri, având riscuri în ambele sensuri. Putem să ne supraestimăm valorile sau, dimpotrivă, să ne desconsiderăm inutil. Apostolul Pavel a avut o înțelegere clară a poziției sale spirituale; el spunea „alerg înainte”, „alerg spre țintă” (Filipeni 3:12,14) pentru a câștiga ceea ce Hristos avea pregătit pentru el. O autoevaluare echilibrată, conștientă și constructivă a stării noastre spirituale este esențială pentru progresul nostru în credință și sfințenie.

Asemenea lui Hristos, suntem îndemnați să ne „punem încrederea în Dumnezeu” (vezi Evrei 2:13). Întreaga viață a Domnului nostru este o frumoasă simfonie a credinței depline în puterea Tatălui (Ioan 14:7). El a îndurat mult mai mult decât oricare dintre eroii credinței menționați în Evrei 11, ceea ce face din El exemplul desăvârșit pentru orice credincios.

A îndurat crucea! Aceasta a presupus rușinea, batjocura, suferința și chiar despărțirea temporară de Tatăl. În ciuda circumstanțelor imposibile, El a dus până la capăt lucrarea încredințată (Ioan 17:4). A găsit de fiecare dată resurse pentru a merge mai departe, deoarece a privit mereu prin ochii credinței „rodul muncii sufletului

O autoevaluare echilibrată, conștientă și constructivă a stării noastre spirituale este esențială pentru progresul nostru în credință și sfințenie.

Lui” (Isaia 53:11) și „bucuria care-I era pusă înainte” (Evrei 12:2).

Una dintre cele mai bune modalități de a ne remotiva este să privim la Domnul Isus și la viețile oamenilor credinței și să ascultăm mărturia lor. „Și tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde” (Romani 15:4).

Mărturia personală, dovada dragostei

Exprimarea iubirii divine față de semenii reprezintă o responsabilitate constantă a fiecărui creștin, dar aceasta capătă o semnificație mult mai profundă în contextul zilelor pe care le trăim. Pavel nu se referă la un timp oarecare, ci la „timpul sfârșitului” și la revenirea iminentă a Domnului Isus Hristos. Este, prin urmare, o perioadă de veghere spirituală și implicare:

„Este timpul să ne trezim în sfârșit din somn!”, spune el, invocând un sentiment de urgență care ar trebui să miște adânc inimile noastre și să ne determine să fim martori credincioși și plini de îndrăzneală prin puterea Duhului Sfânt.

Această nevoie de a veghea este determinată de faptul că mântuirea noastră – întâlnirea cu Mântuitorul nostru – este acum mai apropiată decât atunci când am primit credința. Fiecare zi care trece ne aduce mai aproape de împlinirea promisiunilor divine și de eliberarea finală. Mărturia noastră, alimentată de iubire și de conștientizarea timpului prezent, devine astfel un far de lumină într-o lume în întuneric.

Într-un timp în care provocările par copleșitoare, să ne păstrăm credința în Hristos, să ne pocăim sincer, să ne reînnoim continuu relația cu Dumnezeu și să ne mărturisim credința. În Apocalipsa 14, mesajul celor trei îngeri ne îndeamnă să proclamăm vestea bună a mântuirii și să ne închinăm Creatorului. Viața noastră trebuie să radieze lumina Domnului Hristos și să fie o mărturie vie a iubirii și îndurării Sale. Încurajați de norul „mare de martori” (Evrei 12:1), să alergăm cu stăruință și să nu ne pierdem speranța, știind că Dumnezeu este alături de noi la fiecare pas al călătoriei spre Împărăția cerurilor. „Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua!” (Romani 13:12). 🦋

Întrebări pentru meditație:

1. Ce înseamnă să fii pregătit pentru întâlnirea cu Domnul Isus?
2. Ce ne ajută să fim realiști în evaluarea stării noastre spirituale?
3. Ce ar trebui să motiveze mărturia noastră personală în timpul sfârșitului?

AUREL NEAȚU, președinte,
Uniunea de Conferințe

Sabat dimineața

SPERANȚA VEACURILOR

*A doua venire a lui Isus
proclamată de biserică*

Cât de curând este „curând”? Din punctul nostru de vedere uman – mai ales în lumea rețelelor sociale din zilele noastre –, orice lucru care nu se întâmplă instantaneu ni se pare lent.

Evenimentele recente, fără precedent, ne reamintesc cât de repede se transformă lumea în care trăim. Dezastrele naturale, dar și cele provocate de oameni, sunt tot mai frecvente și mai devastatoare. În multe țări, tensiunile politice par greu, dacă nu imposibil, de aplatat. Normele sociale și culturale se erodează, iar economia globală se clatină, amenințată de haos. Mișcările ecumenice creează situații care necesită compromisuri. Trebuie să fim prietenoși și deschiși față de alți creștini și credințe, dar foarte atenți să nu ne asociem cu grupuri ecumenice sau cu alte mișcări care încearcă să neutralizeze convingerile biblice distinctive pe care adventiștii de ziua a șaptea le prețuiesc.

Știm că evenimentele marcante care se desfășoară rapid în jurul nostru indică spre cel mai incredibil eveniment care ne va schimba pentru totdeauna viața, așa cum o cunoaștem: a doua venire a lui Isus Hristos. Acesta este apogeul tuturor speranțelor credincioșilor de milenii întregi.

Profetul Isaia descrie acest eveniment glorios după cum urmează: „În ziua aceea vor zice: «Iată, acesta este Dumnezeuul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam. Acum, să ne veselim și să ne bucurăm de mântuirea Lui!»” (Isaia 25:9). Iar în Psalmii 50:3 citim: „Dumnezeul nostru vine și nu tace. Înaintea Lui merge un

foc mistuitor, și împrejurul Lui – o furtună puternică.”

Pe când era pe pământ, Isus i-a asigurat pe ucenicii Săi: „Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14:2-3). El repetă această promisiune în mod insistent în Apocalipsa 22: „Și, iată, Eu vin curând! Ferice de cel ce păzește cuvintele prorociei din cartea aceasta!” (v. 7); „Iată, Eu vin curând, și răsplata Mea este cu Mine” (v. 12); „Da, Eu vin curând!” (v. 20).

Cât de curând este „curând”?

Și totuși, cât de curând este „curând”? Din punctul nostru de vedere uman – mai ales în lumea rețelelor sociale din zilele noastre –, orice lucru care nu se întâmplă instantaneu ni se pare lent.

Adventiștii predică a doua venire a lui Hristos de peste o sută șazeci de ani – ceea ce poate părea o eternitate pentru unii. Descurajați, unii și-au pierdut convingerea că revenirea lui Hristos este aproape – o convingere care ar trebui să pătrundă fiecare aspect al vieții adventiștilor de ziua a șaptea.

Lucrul acesta nu ar trebui însă să ne surprindă. În 2 Petru 3:3-4 citim: „[...] în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor și vor zice: «Unde este făgăduința venirii Lui? Căci, de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii!»”

Petru arată că acești batjocoritori uită „înadins” că Dumnezeu a creat cerurile și pământul și că a existat un potop. Apoi avertizează că într-o zi totul va fi distrus prin foc.

Pasajul continuă cu îndemnuri și încurajări: „Dar, preaiubiților, să nu uitați un lucru: că pentru Domnul o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi. Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum

cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (versetele 8-9).

Suntem îndemnați, având în vedere că totul va fi distrus, să avem o „purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu [...] De aceea, preaiubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace” (versetele 11-14).

O chemare importantă

Ce chemare minunată avem – să rămânem aproape de Domnul și să Îl lăsăm să ne călăuzească în așteptarea venirii Lui.

Epistola către evrei ne încurajează: „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteptați o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit. «Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi. Și cel neprihănit va trăi prin credință, dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el.» Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi, ca să se piardă, ci din aceia care au credință, pentru mântuirea sufletului” (Evrei 10:35-39).

Cuvântul lui Dumnezeu ne vorbește astăzi. Nu permiteți nimănui să vă răpească speranța în venirea în curând a lui Isus Hristos! El vine curând.

Proclamarea mesajului

Starea actuală a lumii aflate într-un proces de degradare ar trebui să ne trezească la realitatea nevoii urgente de a fi pregătiți și de a proclama soliile celor trei îngeri din Apocalipsa 14, în așteptarea revenirii iminente a lui Hristos.

Unii ar putea spune că aceste mesaje nu respectă corectitudinea politică și că nu este indicat să le predicăm, dar soliile celor trei îngeri sunt cele mai importante mesaje care ne-au fost încredințate pentru a le împărtăși. Sunt teologia, misiunea și motivul

pentru care această minunată biserică a rămașiței lui Dumnezeu există.

În *Mărturie*, volumul 9, citim: „Într-un anumit sens, adventiștii de ziua a șaptea au fost trimiși în lume ca veghetori și purtători de lumină. Lor le-a fost încredințată ultima avertizare pentru o lume care piere. [...] Lor li s-a dat de îndeplinit o lucrare de cea mai mare importanță – proclamarea primei, a celei de-a doua și a celei de-a treia solii îngerești. Nu există nicio altă lucrare de o asemenea importanță. Ei nu trebuie să îngăduie ca altceva să le absoarbă atenția.”¹

Aceste mesaje puternice pentru zilele din urmă, prezentate în Apocalipsa 14:6-12, sunt organizate în trei părți. Spiritul Profetic ne spune că primele două solii au fost proclamate de primii credincioși adventiști. Cea de-a treia urma să fie adăugată la primele două și avea să fie proclamată chiar înainte de revenirea lui Isus. Împreună, aceste trei solii constituie apelul final al lui Dumnezeu prin care îi cheamă pe oameni să se pregătească pentru întâlnirea cu Isus.

Acesta este viitorul pe care îl așteptăm cu speranță și entuziasm și pentru care suntem împuterniciți și pregătiți – să încheiem marea lucrare a lui Dumnezeu proclamând aceste mesaje puternice! Numai printr-o dependență totală de Isus și de puterea Duhului Sfânt vom putea realiza această misiune. Dumnezeu ne pregătește pentru un eveniment extraordinar care se va întâmpla curând – revărsarea ploii târzii a Duhului Sfânt. Și, când vom primi acest dar special, Dumnezeu va lucra cu putere

**Numai printr-o
dependență totală
de Isus și de puterea
Duhului Sfânt ne vom
putea realiza misiunea.**

prin noi pentru a duce întregii lumi mesajul Său pentru timpul sfârșitului. Și atunci va veni sfârșitul.

Sprijinindu-ne pe Domnul

Isus vine curând. Trebuie să ne sprijinim total pe harul și neprihănirea Lui. Trebuie să fim credincioși misiunii pe care o are pentru noi. Citim în 2 Petru 3:10-13: „Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură [...]. Deci fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri și trupurile cerești se vor topi de căldura focului? Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea.”

Ca adventist de ziua a șaptea, aștepti tu cu credincioșie un cer și un pământ nou? Susții cu fermitate adevărul biblic al Domnului și proclamarea soliilor celor trei îngeri din Apocalipsa 14? Este credincioșia ta față de Dumnezeu cunoscută tuturor celor care intră în contact cu tine? Ești convins că Dumnezeu are un plan special pentru biserica rămășiței Sale? Nu spunem că suntem mai speciali decât toți ceilalți. Toți avem nevoie de harul salvator și de mila Domnului nostru. Dar, ca adventiști de ziua a șaptea, suntem chemați de Domnul să transmitem mesajul Lui pentru zilele din urmă și să apărăm adevărul chiar de ar cădea cerurile. El ne cheamă să fim martori credincioși pentru El astăzi într-o lume seculară, materialistă, postmodernă.

Privind înainte

Într-o zi, curând, vom vedea pe cerul de la răsărit un nor mic și întunecat cât jumătate din palma unui om. Va deveni tot mai mare și mai strălucitor – tot cerul

revărsat pentru acest punct culminant al istoriei. Toți Îl vor vedea în același timp printr-o minune divină. Și acolo, în mijlocul a milioane de îngeri, va fi Cel pe care L-am așteptat: nu Mielul umil și zdrobit, nu Marele-Preot, ci Împăratul împăraților și Domnul domnilor, Isus Hristos, Răscum-părătorul nostru! Îl vom privi și vom spune: „Acesta este Dumnezeul nostru, pe care L-am așteptat.” Iar Hristos va privi în jos și ne va spune: „Bine, rob bun și credincios! [...] intră în bucuria stăpânului tău!” Și ne vom ridica pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh și vom merge acasă, cu El, pentru totdeauna.

Dumnezeu a promis că îți va da puterea Lui ca să-I împlinești lucrarea. El va revărsa ploaia târzie peste poporul Său pentru a proclama cele trei solii îngerești și a-I încheia lucrarea ca o biserică unită. Să ne consacram viața, energia, talentele, resursele și timpul pentru a termina lucrarea lui Dumnezeu și pentru a câștiga cât mai mulți oameni pentru cer, prin puterea Sa – și apoi să mergem acasă!

Întrebări pentru meditație:

1. Ce înseamnă pentru noi astăzi că Isus vine curând?
2. Cum influențează misiunea noastră convingerea că Isus vine curând?
3. Cum putem găsi un echilibru între planificarea pe termen lung a vieții și misiunii și așteptarea iminentă a Domnului Isus?

TED N. C. WILSON, președinte al Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea din 2015 până în 2025

NOTE

¹ Ellen G. White, *Mărturie pentru biserică*, vol. 9, p. 19.

Sabat după-amiaza

Sfintirea personală și
DESĂVÂRȘIREA
BISERICII

în așteptarea revenirii

„Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.” – 1 Petru 1:16

Chiar și micile victorii asupra păcatului contează și ne întăresc relația cu Dumnezeu, oferindu-ne pace, bucurie și puterea de a continua.

Vă invit să reflectăm asupra unei teme esențiale pentru viața noastră creștină: sfințirea personală și desăvârșirea bisericii în așteptarea revenirii Domnului Isus Hristos. Aceasta nu este doar o idee frumoasă, ci o chemare practică și reală care ne privește în fiecare zi, pentru că trăim într-o lume plină de tentații, stres și distrageri care ne pot îndepărta de Dumnezeu.

Biruința asupra păcatului

Păcatul este o realitate cu care ne confruntăm cu toții, chiar și cei mai credincioși dintre noi. Uneori se manifestă prin gânduri ascunse, alteori, prin acțiuni vizibile care ne rănesc pe noi și pe cei din jur. Dar vestea bună este că Hristos ne oferă puterea de a birui. Apostolul Pavel scrie:

„Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit – viața veșnică” (Romani 6:22-23).

Biruința asupra păcatului începe cu o decizie clară: să ne întoarcem la Dumnezeu cu inima deschisă și să-I permitem Duhului Sfânt să transforme gândurile, dorințele și faptele noastre. Este un proces zilnic, asemănător unui grădinar care curăță buruienile din grădină zi de zi. În viața noastră spirituală, buruienile sunt mândria, invidia, furia, îndoiala și multe altele. Fiecare alegere de a spune „nu” păcatului și „da” lui Dumnezeu ne apropie de desăvârșire.

Păcatul și efectele lui sunt o realitate care depășește puterea omului, dar nu și puterea lui Dumnezeu. În acest sens, Inspirația notează:

„Prin puterea lui Hristos, bărbați și femei au sfărâmat lanțurile obiceiurilor păcătoase. Ei au renunțat la egoism. Cel profan a ajuns evlavios, bețivul, cumpătat, cel desfrănat, curat. Sufletele care au purtat asemănarea cu Satana au fost schimbate după chipul lui Dumnezeu. Această schimbare este în ea însăși minunea minunilor. O schimbare săvârșită prin Cuvânt este una dintre cele mai profunde taine ale Cuvântului.”¹

Chiar și micile victorii asupra păcatului contează și ne întăresc relația cu Dumnezeu, oferindu-ne pace, bucurie și puterea de a continua.

Sfințirea nu este doar o preocupare individuală

Sfințirea personală influențează întreaga comunitate. Victoriile noastre spirituale – biruința asupra păcatului, deciziile înțelepte, actele de dragoste și slujire – aduc rod nu doar în viața noastră personală, ci și în viața bisericii, întărind trupul lui Hristos și dând mărturie lumii despre puterea Lui. La fel, lipsa sfințirii sau cedarea în fața ispitelor poate slăbi mărturia comunității și poate afecta armonia și creșterea spirituală a bisericii.

A trăi o viață sfântă înseamnă să fim conștienți că fiecare gând, cuvânt și faptă contează, nu doar pentru noi, ci și pentru cei din jur. Fiecare alegere bună și fiecare moment de ascultare și credință devin o parte a zidirii bisericii. În același timp, fiecare pas greșit sau compromis poate aduce frământare, iar efectele lui se răsfrâng asupra întregii comunități.

Această chemare ne amintește că nu trăim creștinismul ca pe un act solitar; sfințirea personală se reflectă în trupul bisericii. Este o relație de interdependență: cu cât ne apropiem mai mult de Dumnezeu și trăim o viață sfântă, cu atât creștem împreună, ca o comunitate unită în dragoste și pregătită pentru revenirea Domnului.

Isus spunea: „Să vă iubiți unii pe alții”, iar acest îndemn rămâne actual și astăzi.

Când rostea aceste cuvinte, Isus era în camera de sus la „Cina cea de taină”. Iuda plecase, iar Isus rămăsese cu ceilalți ucenici. În acest context, El le atrage atenția asupra modului în care vor relaționa unii cu alții, știind că desăvârșirea bisericii depinde de relațiile dintre membrii săi.

Toată viața Sa, Isus a manifestat iubire în relațiile cu oamenii, iar după moartea Sa, ucenicii au copiat acest model. Cu toate acestea, Ellen G. White remarcă:

„Dar, în mod treptat, s-a produs o schimbare. Credincioșii au început să caute defecte la ceilalți. Stăruind asupra greșelilor, dând loc unei critici răutăcioase, ei L-au pierdut din vedere pe Mântuitorul, precum și iubirea Sa. Ei au devenit mai stricți în ce privește ceremoniile exterioare, mai scrupuloși în ce privește teoria decât trăirea credinței. În râvna lor de a-i osândi pe alții, ei au trecut cu vederea propriile greșeli.”²

Tot Spiritul Profetic ne avertizează:

„Nu există nicio altă cale mai sigură de a slăbi spiritualitatea decât nutriră invidiei, suspiciunii, căutării de greșeli și a bânuirilor rele.”³

Adevărata creștere a bisericii vine din cultivarea iubirii, iertării și susținerii reciproce. Când iubirea lui Dumnezeu guvernează inimile noastre, comunitatea crește, iar biserica devine un loc al armoniei și al bucuriei spirituale. Prin gesturi mici – ascultarea cu răbdare, încurajarea celor slabi, iertarea celor care greșesc sau slujirea discretă – contribuim la desăvârșirea bisericii.

Stilul de viață – mesajul adventist de sănătate

Trupul nostru este templul Duhului Sfânt (1 Corinteni 6:19). A avea grijă de sănătatea noastră nu este doar o chestiune fizică, ci și spirituală. Mesajul adventist de sănătate ne învață să trăim echilibrat: prin alimentație sănătoasă, odihnă suficientă, exercițiu fizic regulat și evitarea substanțelor dăunătoare.

Un corp sănătos ne ajută să avem claritate mintală, energie pentru rugăciune și puterea de a-i sluji pe ceilalți. Cine se odihnește și se hrănește corespunzător va avea mai multă răbdare cu cei din jur, va lua decizii mai înțelepte și va putea sluji mai eficient în biserică.

Pe lângă aspectele fizice, stilul de viață sănătos include și echilibrul emoțional și mintal. Rugăciunea, meditația asupra Cuvântului lui Dumnezeu și relațiile armonioase cu familia și comunitatea sunt la fel de importante ca nutriția sau exercițiile fizice. Un om echilibrat sufletește și fizic poate răspunde mai bine chemării lui Dumnezeu, poate fi o lumină pentru ceilalți și poate contribui la unitatea și armonia bisericii.

Adoptarea unui stil de viață sănătos nu influențează doar starea fizică, ci are un impact direct asupra sfințirii și desăvârșirii personale. Prin disciplină în alimentație, odihnă, exerciții și gestionarea timpului, învățăm să fim stăpâni pe dorințele și obiceiurile noastre, oferindu-I lui Dumnezeu mai mult control asupra vieții noastre. Un trup și o minte sănătoase ne permit să ne concentrăm mai ușor asupra rugăciunii, studiului biblic și slujirii altora, iar această disciplină zilnică devine o formă practică de cooperare cu harul divin în procesul de desăvârșire personală.

**Adevărata creștere a
bisericii vine din cultivarea
iubirii, iertării și susținerii
reciproce. Când iubirea
lui Dumnezeu guvernează
inimile noastre, comuni-
tatea crește, iar biserica
devine un loc al armoniei
și al bucuriei spirituale.**

Credința adevărată produce și o schimbare vizibilă în viața practică: ne inspiră să renunțăm la obiceiurile păcătoase, să cultivăm răbdarea, compasiunea și iertarea și să slujim cu bucurie comunitatea bisericii.

Astfel, trupul și mintea noastră devin instrumente pentru lucrarea divină, iar sănătatea noastră nu mai este doar un beneficiu personal, ci un dar pe care îl împărtășim comunității prin slujire și exemplu de viață.

Îndreptățirea prin credința în Isus

„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (Efeseni 2:8-9).

Îndreptățirea prin credință este un act juridic prin care Dumnezeu, pe baza credinței în jertfa ispășitoare, ne consideră iertați. Acesta este doar începutul sfințirii.

Credința în Isus este fundamentul îndreptățirii și al sfințirii noastre. Nu suntem mântuiți prin propriile noastre merite sau prin eforturi morale, ci prin încrederea sinceră în jertfa și lucrarea lui Hristos. Această credință transformă inima și mintea noastră, schimbând modul în care vedem lumea și acționăm în ea. Ea ne dă curajul de a alege binele în fața ispitelor și puterea de a rămâne statornici în voia lui Dumnezeu, chiar și atunci când circumstanțele sau tentațiile par copleșitoare.

Îndreptățirea prin credință nu înseamnă că putem trăi fără responsabilitate. Dimpotrivă, ea ne dă libertatea și forța de a trăi o viață sfântă, conștienți că harul lui

Hristos ne însoțește la fiecare pas. Este harul care ne sprijină atunci când slăbim, ne ridică atunci când cădem și ne luminează drumul atunci când suntem în ceață. Astfel, sfințirea nu mai este doar un ideal abstract, ci o realitate zilnică: se vede în modul cum îi tratăm pe ceilalți, cum gestionăm conflictele, cum luăm decizii corecte și cum ne dedicăm timpul și resursele lui Dumnezeu.

Credința adevărată produce și o schimbare vizibilă în viața practică: ne inspiră să renunțăm la obiceiurile păcătoase, să cultivăm răbdarea, compasiunea și iertarea și să slujim cu bucurie comunitatea bisericii.

Prin urmare, îndreptățirea prin credință este mai mult decât o teorie teologică – este o putere activă care ne transformă complet.

Concluzie

Chemarea lui Dumnezeu este clară: să trăim în sfințenie, să biruim păcatul, să adoptăm un stil de viață sănătos, să ne încredem în Isus și să fim activ implicați în viața bisericii. Fiecare pas spre sfințire și fiecare act de slujire contribuie la zidirea unei biserici sfinte și pregătite pentru revenirea glorioasă a Domnului. 📌

Întrebări pentru meditație:

1. La nivel practic, cum ne ajută puterea lui Dumnezeu în lupta cu păcatul?
2. Cât de mult este afectată biserica de succesele sau insuccesele noastre spirituale?
3. De ce neprihănirea prin credință nu este totuna cu sfințirea?

GEORGE PÎRLITU,
secretar, Uniunea de Conferințe

NOTE

¹ Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 192,

² *Ibidem*, p. 222.

³ *Ibidem*.

Duminică

EVANGHELIA

pentru lumea contemporană

Trăim într-o lume a contrastelor. Tehnologia micșorează distanțele, dar inimile noastre sunt tot mai departe unele de altele. Informația circulă cu o viteză inimaginabilă, dar adevărul este tot mai relativizat, în consecință, tot mai greu de deslușit. Viața noastră este marcată de agitație, confuzie spirituală și căutări neîncetate. Soluțiile omenești sunt multe, dar prea adesea nu sunt soluții reale. Dar în ciuda acestor realități, există o veste minunată: Evanghelia nu și-a pierdut relevanța sau puterea. Dimpotrivă, mesajul său universal este mai necesar ca oricând, iar minunile pe care le produce în viețile oamenilor sunt mărturia unei origini aflate dincolo de inteligența umană.

„Într-o manieră deosebită, adventiștii de ziua a șaptea au fost așezați în lume ca niște străjeri și purtători de lumină. Lor le-a fost încredințată ultima avertizare pentru o lume care piere.”

Cuvintele Domnului Hristos nu lasă loc necredinței, neputinței sau comodității noastre. Mântuitorul declară: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea.” Acesta este un glas profetic care nu întreabă, ci afirmă. Nu lasă loc omenescului, atât de înclinat spre *nu se poate*, ci declară cu autoritate că *așa va fi*.

În fața acestei realități revelate, suntem chemați să aducem din nou în prim-plan răspunsul la întrebările următoare: Care este mesajul ce va lumina lumea întreagă? În ce constă puterea acestei vești bune? Pe ce căi va ajunge până la marginile pământului?

1. Mesajul universal al celor trei îngeri

Apocalipsa 14:6-12 ne prezintă o viziune profetică profundă. Cei trei îngeri proclamă solia Evangheliei în toată lumea, „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod”. Această descoperire este divină, urgentă și are un caracter global. Ea le descoperă tuturor oamenilor *chemări, avertizări și o puternică certitudine*. Înainte de a ne reaminti mesajul ei, vă invit să acceptăm o provocare cerească: „Într-o manieră deosebită, adventiștii de ziua a șaptea au fost așezați în lume ca niște străjeri și purtători de lumină. Lor le-a fost încredințată ultima avertizare pentru o lume care piere. Asupra lor strălucește o lumină minunată din

Cuvântul lui Dumnezeu. Li s-a dat o lucrare de cea mai solemnă importanță — proclamarea primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea mesaj îngeresc.”¹

Așadar, care este mesajul străjerilor la final de istorie? Despre ce lumină de purtat vorbește cartea Apocalipsa aici?

Chemările Cerului

„Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, [...] închinați-vă Celui ce a făcut cerurile și pământul, marea și izvoarele apelor.” De ce este încă relevantă chemarea aceasta? De ce ar trebui privită ca poruncă divină? Pentru că, în absența asumării ei, lumea nu este decât un tărâm luciferic în care, lipsiți de respect față de autoritatea cerească, oamenii plutesc în derivă, venind de nicăieri și mergând spre nicăieri. Fără recunoașterea Dumnezeului Creator, viața este condiționată la „aici” și „acum”. Gustul dulce al așezării omului în poziție de autoritate, al negării originii neîntâmplătoare a vieții are efecte amare. „Facă-ți-se după credința ta”, va fi sentința dură pe care o vor auzi toți aceia care au respins mesajul primului înger. De aceea biserica este chemată să fie glasul puternic al acestei chemări. Cuvintele profetului Ezechiel, deși neplăcute, sunt încă valabile: „Dacă însă străjerul va vedea venind sabia și nu va suna din trâmbiță și dacă poporul nu va fi înștiințat și va veni sabia și va răpi viața vreunui om, omul acela va pieri din pricina nelegiuirii lui, dar voi cere sângele lui din mâna străjerului” (Ezechiel 33:6). *Sabia* este astăzi mai sofisticată ca niciodată în istorie. Timpul este din ce în ce mai scurt. Vom îndeplini oare misiunea străjerului?

Conștientizări

„A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare. [...] Dacă se închină cineva fiarei, va bea din vinul mâniei lui Dumnezeu.” Aceste cuvinte reprezintă avertizări clare împotriva sistemelor religioase corupte, a confuziei

spirituale și a compromiterii adevărului. Dar, înainte de a avertiza lumea, biserica lui Hristos este chemată să o conștientizeze. Într-o societate care promovează agresiv o toleranță greșit înțeleasă, în care ceea ce este politic corect este mai important decât adevărul însuși, străjerul trebuie să facă încă distincția dintre adevărul etern și alterările aduse de om. Chiar dacă acestea sunt argumentate cu vechimea istoriei sau cu relevanța prezentului, în afara descoperirii divine totul este vin al Babilonului, venit uneori prin „înțelepciunea” fiarei, alteori prin preferințele imorale ale oamenilor. Eu și dumneavoastră suntem chemați să evităm liniștea nepăsătoare a acomodării și să îi avertizăm plini de umilință pe cei cuprinși de idei false și de idealuri bazate pe neadevăr.

Certitudinea

„Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Stimăți credincioși, aici găsim una dintre cele mai frumoase făgăduințe ale Bibliei. Da, sunt unii care neagă autoritatea lui Dumnezeu, există oameni care resping adevărul creației, vedem în jurul nostru persoane care iubesc Babilonul și nu mai pot vedea acțiunile fiarei. Dar Dumnezeu are un popor. Am greși dacă l-am număra riscând să ne oprim doar la noi. Să îi lăsăm lui Dumnezeu responsabilitatea aceasta. Noi să ne bucurăm tremurând de chemarea făcută.

2. Mărturia personală a credincioșilor

Da, Dumnezeu ne-a încredințat o misiune solemnă. Cu ce să începem mărturisirea credinței noastre? Într-o epocă în care scepticismul este la ordinea zilei, experiențele personale cu Dumnezeu pot deveni una dintre cele mai puternice forme de evanghelizare. Lumea nu mai are răbdare pentru teorii, dar ascultă cu interes povestea reală a pocăinței noastre. Fiecare dintre noi are o istorie, un moment al

**Eu și dumneavoastră
suntem chemați să evi-
tăm liniștea nepăsătoare
a acomodării și să îi aver-
tizăm plini de umilință
pe cei cuprinși de idei
false și idealuri bazate
pe neadevăr.**

întâlnirii cu Dumnezeu, o rugăciune ascultată, o schimbare profundă. Să nu subestimăm niciodată puterea acestei mărturii. Să nu uităm că viața noastră de zi cu zi, modul în care vorbim, iubim, slujim, iertăm și sperăm este o predică permanentă. Ce frumos ar fi dacă fiecare dintre noi am putea spune împreună cu apostolul Pavel: „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos!” (1 Corinteni 11:1).

3. Evanghelia prin publicații, prin radio, prin online și metode creative

Dumnezeu ne-a încredințat un mesaj care trebuie să ajungă „până la marginile pământului”. În era digitală, aceste „marginii” sunt mai accesibile ca oricând. Lucrarea prin media, fie că vorbim de reviste, de cărți, emisiuni radio, podcasturi, platforme online sau de rețele sociale, are un potențial imens. Mii de suflete pot fi atinse de mesajul adevărului printr-un articol, printr-o predică ascultată online sau un videoclip inspirator. Inovația este binevenită în lucrarea misionară. Tehnologia nu este un dușman, ci un instrument ce poate fi folosit cu înțelepciune pentru slava lui Dumnezeu.

V-ați imaginat vreodată cum ar fi studiat Timotei Sfintele Scripturi dacă ar fi avut motoarele de căutare pe care le folosim astăzi? Cum ar fi predicat Petru dacă ar fi

avut un studio de televiziune, ce dezbateri apologetice ar fi organizat Pavel în cele mai vizionate podcasturi? Cum ar fi discutat apostolii între ei pe o platformă online fiind la distanțe mari unii de alții? Ce planuri și rapoarte misionare ar fi fost prezentate acolo? Stimați credincioși, suntem mai mult decât binecuvântați acum, la final de istorie. Într-o zi, prin har, vom sta în Împărăția cerească alături de Timotei, de Pavel, de Petru și de ceilalți apostoli. Ce le vom spune? Că am trăit vremuri grele? Că nu am avut mijloace? Că a fost greu să vestim Evanghelia? Cu siguranță, vremurile noastre au provocări diferite de vremea apostolilor. Dar Dumnezeu rămâne același. Ei *au adormit în Hristos* cu planul lui Dumnezeu pentru ei, împlinit. Astăzi este timpul nostru. Vă invit, la final, să spunem din nou împreună cu apostolul Pavel: „Fac totul pentru

Evanghelie, ca să am și eu parte de ea” (1 Corinteni 9:23). Și, pentru că Evanghelia este veșnică, veșnică să fie și viața noastră! 📖

Întrebări pentru meditație:

1. Care sunt cele mai eficiente metode pe care le-ai experimentat pentru a vorbi altora despre Evanghelia veșnică?
2. În ce fel mesajul că ceasul judecății a sosit este legat de Evanghelia veșnică și de istoria creației?
3. Cum poate fi fiecare Sabat o exemplificare a Evangheliei veșnice?

CLAUDIU GÂȘMAN,
președinte Conferința Banat

NOTE

¹ Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 9, p. 19.

CONFLICTUL

cu privire la Sabat

Mântuitorul consideră ascultarea de poruncile Lui un barometru care măsoară intensitatea dragostei noastre față de El: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15). Ar fi putut să ne transmită aceeași idee într-o formă negativă: „Dacă nu Mă iubiți, nu vă căzniți să păziți poruncile Mele pentru că nu vă iese.” Pavel susține că omul firesc nu poate să-L iubească pe Dumnezeu, prin urmare nu are nicio șansă să asculte de porunca Lui. Doar omul duhovnicesc Îl iubește și Îl ascultă pe Domnul, „pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnul Duhului” (Romani 8:4).

Prin extensie, Pavel condiționează ascultarea de Lege de respectul și dragostea noastră față de semenii: „Cine îi iubește pe alții a împlinit Legea” (Romani 13:8). Ioan, ucenicul iubirii, urmează același fir logic al argumentației lui Hristos: „Dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui” (1 Ioan 5:3). Așadar, omul firesc nu este capabil să facă binele moral, în speță, nu este capabil să asculte de porunca morală a lui Dumnezeu. În așteptarea venirii lui Hristos, copiii lui Dumnezeu vor descoperi conflictul uriaș pe care l-a declanșat diavolul cu privire la Sabat.

Sâmbăta, semnul ascultării

Apocalipsa 12:17 anunță că aceia care păzesc poruncile lui Dumnezeu în integritate sunt într-un război direct cu un ba-

laur mândru care a fost învins de două ori de Hristos: prima dată în cer (Apocalipsa 12:7-9), a doua oară pe pământ (Apocalipsa 12:4-5).

Frustrarea este potențată și de faptul că o rămășiță credincioasă este pe cale să-l biruiască și ea prin sângele lui Hristos (Apocalipsa 12:11). O asemenea rușine este de nesuportat pentru diavol. Se hotărăște să mai încerce o dată, deși știe că nu-L mai poate învinge pe Hristos, rivalul lui, pe care L-a urât visceral încă din cer. Așadar, decide să-I producă în continuare durere lovind în copiii Săi, o durere care-L face pe Mântuitorul să strige: „Mi se zbate inima în Mine” (Osea 11:8).

În Apocalipsa 13:1, Ioan îl vede pe balaur stând pe nisipul fierbinte de pe malul

**„Asupra poporului lui
Dumnezeu va fi pus
un semn, iar acel semn
este ținerea sfântului
Său Sabat.”**

mării, dar nu cu scopul de a se încălzi la soare, ca orice reptilă, ci are o introspecție lucidă și profundă, încercând să descopere vulnerabilitățile propriiei lui strategii, care i-au adus pierderi catastrofale. De această dată este decis să câștige, se gândește la o alianță, la o parodie a alianței și unității din Trinitate. Așa apare prima fiară din apă (Apocalipsa 13:1) și a doua din pământ (Apocalipsa 13:11). Apoi aflăm că planul balaurului dă rezultate, coaliția proaspăt moșită funcționează, nu există fricțiuni, toți vorbesc aceeași limbă, lumea este mulțumită de conducerea ei, toți locuitorii pământului din timpul sfârșitului se închină balaurului și aliaților lui (Apocalipsa 13:4,8). Acum se ridică o întrebare: „Cine se poate asemăna cu fiara și cine se poate lupta cu ea?” (Apocalipsa 13:4). Tocmai am vorbit că suntem în război cu diavolul, acum aflăm că are și aliați, că fiara este devastatoare, prin urmare, răspunsul la întrebarea de mai sus pare simplu: nimeni nu se poate lupta cu ea. Pentru a complica lucrurile și mai mult, aflăm că ea pretinde închinare (Apocalipsa 13:8), dar rămășița care păstrează în integralitate poruncile lui Dumnezeu (Apocalipsa 12:17) propovăduiește „o Evanghelie veșnică” ce atrage atenția la judecata celor ce nu se închină Dumnezeului Creator. Așadar, rămășița va spune lumii: „Închinați-vă Celui ce a creat” (vezi Apocalipsa 14:6-7). Aici avem o trimitere clară la porunca a patra din Decalog, Sabatul, care-L descoperă pe Dumnezeu drept Creator.¹ Înainte de revenirea Domnului Hristos, Ellen White susține că Sabatul îi

va desemna pe adevărații închinători ai lui Dumnezeu: „Asupra poporului lui Dumnezeu va fi pus un semn, iar acel semn este ținerea sfântului Său Sabat.”²

Sabatul este un semn al ascultării, dar și un semn al Creației: „Sfințiți Sabatele Mele, căci ele sunt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru” (Ezechiel 20:20). Sabatul este un semn al Creației, un semn al obârșiei noastre (Geneza 2:1-3; Exodul 20:8-11). Dați Sabatul la o parte, și veți ajunge oameni „de știință”, apostoli ai evoluționismului, care învață că originea noastră este din hominizi, că suntem urmașii unor maimuțe fără coadă; pe scurt, oameni fără Dumnezeu. Ellen White a primit o descoperire în acest sens: „Mi s-a arătat că, dacă Sabatul ar fi fost păstrat, nu ar fi existat niciodată necredincioși sau ate.”³ Isus vorbește aluziv despre Sabatul Creației cu ocazia scandalului public declanșat de farisei după ce ucenicii au smuls spice de grâu într-o zi de Sabat: „Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat” (Marcu 2:27). Hristos respinge acuzația fariseilor prin folosirea verbului *ginomai* („a fost făcut”), care trimite la „facerea” de la început a Sabatului, stabilind în acest fel valoarea umană și universală. Mântuitorul vorbește despre originea Sabatului, care a avut loc imediat după crearea omului; procedând astfel, demonstrează că legea începutului rămâne supremă.⁴ Scriptura susține și că Sabatul a fost semnul care separa poporul Israel de celelalte popoare, un semn exterior care trăda apartenența lui la adevăratul Dumnezeu (Exodul 31:12-17, Ezechiel 20:12,20), o amintire a faptului că Dumnezeu este Creator (Exodul 20:11) și Salvator (Deuteronomul 5:15). Aceste aspecte ale Sabatului sunt subliniate în Apocalipsa 12-14, în special capitolul 14:6-12, unde Ioan descrie ultimul apel al lui Dumnezeu adresat locuitorilor pământului de a se închina Dumnezeului Creator.⁵

Alianța politico-religioasă împotriva Sabatului

Anticipând în mod profetic o serie de evenimente sub formă de persecuție în dreptate împotriva așteptătorilor revenirii lui Hristos, apostolul Pavel declară: „Toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prizonieri” (2 Timotei 3:12). Aceeași axiomă este dublată de Ellen White în contextul păzirii Sabatului: „Niciun om nu poate să-I slujească lui Dumnezeu fără să atragă asupra lui opoziția oștilor în tunică.”⁶

Cele două fiare din Apocalipsa 13 reprezintă Roma și Statele Unite ale Americii, care seamănă izbitor de mult cu balaurul și care le-a propus o alianță în trei cu scopul de a-i persecuta până la moarte pe cei ce se închină Dumnezeului Creator în Sabatul zilei a șaptea. Este interesant cum descrie Jacques Doukhan prima fiară, adică Roma: „În spatele măștii ei de religiozitate nu există altceva decât aspirațiile omenești după putere. Pentru biserică, Dumnezeu nu contează. Totul este un joc politic. Încă de pe vremea lui Constantin și a lui Clovis, biserica a râvnit la puterea politică. Uneori, nu a avut altă grijă decât să recâștige terenul pierdut în arena politică. Și-a vândut sufletul pe recunoaștere lumească, iar acum primește sprijinul fiarei care iese din pământ.”⁷

C. Mervyn Maxwell ne prezintă un scurt istoric al crimelor comise de biserică ce „și-a vândut sufletul”, crime comise împotriva celor ce au păzit Sabatul sfânt al lui Dumnezeu:

În 1520, Oswald Glait și Andreas Fischer, doi foști preoți catolici care acceptaseră învățăturile lui Luther și care mai târziu au devenit anabapțiști, după un studiu aprofundat, au acceptat Sabatul și au ajuns primii anabapțiști sabatarieni. În 1529, Andreas Fischer și soția lui au fost condamnați la moarte, ea prin înec, iar el prin spânzurare; ea a fost înecată, dar ștreangul de

la gâtul lui Fischer s-a rupt. A fost prins din nou, în 1539, de soldații unui cavaler „jefuitor” și a fost aruncat de pe acoperișul castelului. Oswald Glait a predicat adevărul despre Sabat în Europa Centrală, dar a fost prins în 1545; după un an și șase săptămâni de închisoare, a fost legat de mâini și de picioare și aruncat în apele Dunării. Familia de puritani britanici John și Dorothy Traske au fost trimiși la închisoare în anul 1617; el a fost legat de o trăsură și biciuit trei kilometri, până la închisoarea din Fleet. Francis Bampfield, un pastor anglican, a fost arestat de trei ori pentru predicarea adevărului despre Sabat, apoi a murit în Newgate, o închisoare mizerabilă și rece. John James, un alt pastor păzitor al Sabatului, predica într-o după-amiază de sâmbătă, pe 16 octombrie 1661, când au intrat soldații lui Carol al II-lea, care l-au spânzurat la Newbury. I-a fost scoasă inima din piept și aruncată în foc, iar capul i-a fost înfipt într-un stâlp din exteriorul bisericii sale.⁸ Toți aceștia au considerat Sabatul ziua sfântă a lui Dumnezeu, pentru care merită să mori.

Mă cuprinde depresia când întâlnesc la amvoanele bisericii adventiști cu Biblia în mână, justificând profanarea Sabatului,

Cele două fiare din Apocalipsa 13 reprezintă Roma și Statele Unite ale Americii, care seamănă izbitor de mult cu balaurul și care le-a propus o alianță în trei cu scopul de a-i persecuta până la moarte pe cei ce se închină Dumnezeului Creator în Sabatul zilei a șaptea.

„Semnul fiarei va fi instrumentul prin care se va lucra din greu la distrugerea individualității. Autoritatea omenească o va înlocui pe cea a lui Dumnezeu în inimile și în acțiunile oamenilor.”

amenințându-i pe cei care îndrăznesc să mai vorbească despre sfințenia zilei Domnului. Mărturia lui Ellen White este concludentă despre ce vor face aceștia în viitorul apropiat: „Bărbați cu talent și cu bun renume, care odinioară s-au bucurat de adevăr, își folosesc acum puterile pentru a amăgi și a induce sufletele în eroare. Ei devin dușmanii cei mai înverșunați ai fraților lor de altădată. Când păzitorii Sabatului sunt aduși înaintea tribunalelor să răspundă pentru credința lor, acești apostatați sunt agenții cei mai eficienți ai lui Satana.”⁹

Jacques Doukhan descrie și cea de-a doua fiară, adică Statele Unite: „Vaticanul are o relație privilegiată cu Statele Unite. Ambele au colaborat în trecut, probabil ultima mare realizare comună fiind prăbușirea marxismului. Primele mișcări istorice anticipate de profeție încep să iasă la suprafață pe scena internațională. [...] Dacă profeția spune adevărul, atunci ne putem aștepta ca, într-o zi, Statele Unite – țara libertăților – să devină centrul opresiunii religioase. Semnul fiarei va fi instrumentul prin care se va lucra din greu la distrugerea individualității. Autoritatea omenească o va înlocui pe cea a lui Dumnezeu în inimile și în acțiunile oamenilor.”¹⁰

Despre ceea ce urmează să facă biserica cu ajutorul statului, ne spune profetul Domnului din timpul sfârșitului: „Biserica va face apel la brațul tare al puterii civile

și, în acest demers, susținătorii papalității și protestanții se vor uni. Pe măsură ce mișcarea pentru impunerea păzirii duminicii va deveni mai îndrăzneată și mai hotărâtă, se va recurge la lege în lupta contra păzitorilor poruncilor lui Dumnezeu.”¹¹

Nu ne trebuie prea multă perspicacitate ca să înțelegem furia diavolului îndreptată împotriva păzitorilor Sabatului care îl așteaptă pe Domnul Hristos. Întrucât Sabatul vorbește despre un Dumnezeu Creator și Salvator care pretinde închinare, nu este de mirare efortul pe care îl face diavolul ca oamenii să uite de Sabat sau să-l profaneze în mod deliberat. Diavolul știe că cine procedează așa îl uită în felul acesta pe Dumnezeu, și cine nu se închină lui Dumnezeu își periclitează propria viață. 📌

Întrebări pentru meditație:

1. În ce fel modul în care păzim Sabatul transmite celor din jur Evanghelia veșnică?
2. Cum putem ajuta la îndepărtarea prejudecăților legate de Sabat fără a dilua mesajul său?
3. Ce înseamnă că Sabatul nu este doar o zi de odihnă, ci o zi sfântă?

TIBERIU NICA, președinte, Conferința Moldova

NOTE

¹ Ranko Stefanovic, *Revelation of Jesus Christ*, pp. 412–416.

² *The SDA Bible Commentary*, cap. 7, p. 981.

³ Ellen G. White, *Mărturie despre Sabat*, p. 12.

⁴ Samuele Bacchiocchi, *Odihna divină pentru o lume fără odihnă*, p. 45.

⁵ Ranko Stefanovic, *Op. cit.*, p. 424.

⁶ Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 417.

⁷ Jacques B. Doukhan, *Enigmele Bibliei – Cartea Profetică Apocalipsa*, p. 123.

⁸ C. Mervyn Maxwell, *Spune lumii*, pp. 86–89.

⁹ Ellen G. White, *Op. cit.*, p. 416.

¹⁰ Jacques B. Doukhan, *Op. cit.*, p. 124.

¹¹ Ellen G. White, *Op. cit.*, pp. 415–416.

ULTIMA CHEMARE LA MÂNTUIRE

și falsificarea ei

„După aceea am văzut coborându-se
din cer un alt înger, care avea o mare putere;
și pământul s-a luminat de slava lui.” –
Apocalipsa 18:1

Cu ani în urmă păraseam ograda părintească, după binecuvântate zile de vacanță cu bucurii de multe feluri, și ne îndreptam spre mai puțin îmbietorul București, zoriți de noul început de an școlar. O schimbare de decor deloc... entuziasmantă. Pe bancheta din spate domnea o liniște suspectă, motiv pentru care am încercat să sondez cauza cu o întrebare, la care am primit din partea mezinului un răspuns greu de uitat: „De-abia aștept să vină Domnul Isus, să nu mai plecăm niciodată de la mamaie și tataie!”

Da, lumina bucuriilor de aici și de acum, indiferent cât de mari ar fi, este inevitabil străjuită de umbrele unor realități care ne fac să tânjim mai mult după acel timp și loc în care întunericul va fi înghițit de slava veșniciei. Dar, până atunci, vă invit să discernem împreună una dintre ultimele secvențe ce surprind acest joc de lumini și umbre.

Lumina ultimei chemări la mântuire

Există o realitate pe care orice observator atent o poate identifica, și anume că, pe măsură ce avansăm în istorie spre punctul final al acesteia, ceața devine tot mai den-

să, iar metamorfozarea ei în beznă nu e decât o chestiune de timp. Lipsa de previzibilitate, de anticipație a unui anumit parcurs personal sau profesional, generată de schimbări fără precedent, reconfigurări la nivel geopolitic cu reverberații puternice în spectrul economic, relativizarea valorilor morale, proces specific postmodernismului, sunt doar câteva dintre nuanțele închise, în proces de acutizare, ale vremurilor pe care le traversăm.

În acest context, apare profeția plină de speranță că viitorul pe care ne dorim să-l vedem cu ochii noștri va include un episod caracterizat de împlinirea profeției: „Pământul s-a luminat!” Și, pentru ca certitudinea noastră în împlinirea acestei realități să fie deplină, aflăm că aceasta se va realiza cu „o mare putere”.

Nu există o altă sursă de lumină pentru o lume care se scufundă în întuneric decât frumusețea adevărului Scripturii, în mod special adevărul cu privire la lucrarea de mântuire a Celui ce este „Lumina lumii”, singurul care poate oferi o perspectivă diferită de cea a efemerității. Dacă vom repar-

curge primele pagini din istoria celor care au trăit bucuria întâlnirii cu El în primele secole ale creștinismului, vom avea o vagă idee despre ce ar putea însemna „marea putere” de care va beneficia ultima generație ce va trăi experiența transformării după chipul și asemănarea Sa în urma întâlnirii autentice cu El.

Perimetrul în care se va manifesta puterea Luminii

Parcurgând paginile inspirate care descriu entuziasmul secvență de timp de la finalul istoriei, am descoperit câteva laturi ce descriu perimetrul în care se va manifesta această putere deosebită, perimetru în care sper din toată inima să te înscrii și tu.

Renunțare la sine

„El îi va întrebuința pe toți credincioșii care au renunțat la ei înșiși și au fost umpluți cu Duhul Sfânt. Biserica își va scutura amorteala...”¹ Da, pentru ca lumina chemării la mântuire să strălucească și prin tine, ai nevoie ca, prin puterea Duhului Sfânt, să renunți la opacitatea eului și la inerția comodității.

Slujire din dragoste

„În mâinile lor țin pâinea vieții pentru o lume înfometată. Iubirea Domnului Hristos îi constrânge. Aceasta este ultima solie.”² Conștientizarea faptului că cel de lângă tine experimentează o cruntă inaniție spirituală și că ultima lui șansă de supraviețuire stă în mâinile tale îți va împropăta decizia de a-ți manifesta dragostea, împărțind cu generozitate din Pâinea vieții.

**„În mâinile lor țin pâinea
vieții pentru o lume înfo-
metată. Iubirea Domnului
Hristos îi constrânge.
Aceasta este ultima solie.”**

Asumarea curajoasă a riscurilor

„Animați de un zel sfânt și cu un puternic impuls divin, au pornit la îndeplinirea datoriilor lor, fără să calculeze la rece urmările rostirii în fața oamenilor a cuvântului pe care Dumnezeu li-l dăduse. Ei n-au ținut seama de interesele lumești, nici n-au căutat să-și păstreze bunul nume sau viața. [...] Trimișii lui Hristos nu se preocupă de urmări. Ei să-și îndeplinească datoria, iar urmările să le lase pe seama lui Dumnezeu.”³

Discernământ format de Duhul Sfânt, deasupra argumentelor

„Solia va fi dusă nu atât prin argumente, cât prin convingerea profundă a Duhului lui Dumnezeu. Argumentele au fost prezentate. Sămânța a fost semănată, iar acum va răsări și va aduce rod.”⁴

Sfințire reflectată în acțiune

„Vieți sfințite și o activitate harnică vor contribui la împlinirea făgăduințelor divine, spre cea mai mare bucurie a servilor credincioși ai Învățătorului.”⁵ Îmi place îmbinarea celor două elemente: vieți sfințite și o activitate harnică. Adevărata sfințire nu se reflectă doar în afirmarea propriilor valori și principii, ci în acțiuni neobosite pentru cei care au nevoie să audă ultima chemare, acțiuni însoțite de forța morală a propriului exemplu. Puterea aceea extraordinară pentru care ne rugăm nu se va revărsa nici peste „sfinții de carton”, nici peste cei a căror valoare de căpătâi este comoditatea.

Umbrele falsificărilor

Există o lege a naturii scrisă de Creator, și anume că orice obstacol în calea luminii generează o umbră. Iar răsăritul luminii ultimei chemări nu va fi lipsit de acțiunile celui ce este sursa celui mai dens întuneric, vrăjmașul Luminii. Interesant este faptul că umbrele generate de obstacolele de multe feluri vor naște o dorință și mai aprigă după lumină. Niciodată un obstacol nu a

reușit să producă vreun efect asupra luminii în sine, ci poate doar să împiedice răspândirea ei într-o anumită direcție.

Haideți să aruncăm o privire asupra modului în care ultima chemare la mântuire reușește să treacă dincolo de zidurile ridicate împotriva ei!

Trezire generată de demascarea Babilonului

„Păcatele Babilonului vor fi date pe față. Urmările dezastruoase ale impunerii rânduielilor bisericii de către autoritatea civilă, amăgirile spiritismului, înaintarea neobservată, dar rapidă, a puterii papale, toate vor fi demascate. Prin aceste avertizări solemne, oamenii vor fi treziți.”⁶

Piedici transformate în oportunități

„Eforturile făcute pentru a împiedica progresul adevărului vor servi pentru a-l răspândi și mai mult. Superioritatea adevărului se vede mai clar din fiecare punct succesiv din care poate fi privit. Rătăcirea cere să fie mascată și ascunsă. Ea se îmbracă în veșminte de înger al luminii și orice manifestare a caracterului ei adevărat îi micșorează șansa reușitei.”⁷

False redeșteptări religioase

„Sub o aparență religioasă, Satana va căuta să-și întindă influența peste lumea creștină.”⁸ Aceasta este una dintre cele mai stridente realități contemporane și, cu toate acestea, insesizabilă de unii dintre așteptătorii Luminii. Faptul că cineva rostește un discurs percutant, cu reflexe biblice/religioase nu reprezintă o garanție a fidelității sale față de adevăr. A promova un adevăr parțial, motivat prea străveziu de resorturi politice, nu reprezintă calea prin care Dumnezeu intenționează să pregătească lumea pentru întâlnirea cu Fiul Său.

Putem discerne în fiecare răsărit garanția biruinței luminii asupra întunericului, garanție certificată pentru totdeauna de

Putem discerne în fiecare
răsărit garanția biruinței
luminii asupra întunericului,
garanție certificată
pentru totdeauna de victoria
purtată de Hristos în
dimineața învierii, asupra
întunericului morții.

victoria purtată de Hristos în dimineața învierii asupra întunericului morții. Vă invit să alegem să trăim în lumină și să împrăștiăm decizia noastră de a fi promotori ai acesteia prin cuvânt, dar mai ales prin fapte! Să rămânem în acel perimetru descris de Cuvânt, în așa fel încât revărsarea puterii Duhului Sfânt să ne propulseze spre trăirea celei mai luminoase experiențe din istoria întunecată a acestui Pământ: ultima chemare la mântuire!

Întrebări pentru meditație:

1. Cum îți Se descoperă Dumnezeu zilnic?
2. Cum putem demasca păcatele Babilonului păstrând totuși spiritul iubirii de la cruce?
3. Ce rol joacă unitatea bisericii în proclamarea ultimei solii de har?

ROBERT MANDACHE,
președinte, Conferința Muntenia

NOTE

¹ Fernando Chaij, *Pregătire pentru criza finală*, p. 79.

² *Ibidem*, p. 78.

³ *Ibidem*, pp. 82–83.

⁴ Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 552.

⁵ Fernando Chaij, *Op. cit.*, p. 91.

⁶ *Ibidem*, p. 81.

⁷ Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. V, p. 448.

⁸ *Eadem*, *Tragedia veacurilor*, pp. 473–474.

JUDECATA DE CERCETARE

și închiderea harului

Damnatio Memoriae, expresie în limba latină ce înseamnă „condamnarea memoriei”, era o formă de oprobriu public decretată de Senatul roman împotriva trădătorilor sau tiranilor, de obicei post-mortem. Această pedeapsă capitală de natură politică implica ștergerea sistematică a numelui persoanei din inscripții, distrugerea statuiilor și anularea legilor sale. Scopul era de a eradica existența celui în cauză din memoria colectivă.

Această practică a fost aplicată și împăraților Commodus și Domițian. După asasinarea lui Commodus, Senatul a ordonat imediat distrugerea statuiilor sale și ștergerea numelui său din analele imperiului. În cazul lui Domițian, istoricul Suetonius descrie cum senatorii, plini de bucurie la vestea morții sale, au cerut ca amintirea să-i fie ștersă prin decret, aducând scări în Curia pentru a sfărâma operele de artă ce-i purtau chipul. În felul acesta, memoria sa a fost condamnată oficial.

Deși ideea judecății stârnește teamă, neliniște și îngrijorare, având în vedere că suntem ființe pentru care păcatul reprezintă o experiență obișnuită, totuși trebuie să ținem cont că reversul, din perspectivă

divină, este reprezentat de paradoxul pre-ocupării lui Dumnezeu pentru mântuirea omului, și nu pentru condamnarea lui. Privită dintr-un unghi pozitiv, judecata este vestea bună că, în marele conflict dintre bine și rău, avem un Judecător favorabil și un Mântuitor gata să intervină, cu multă dragoste în favoarea omului căzut.

Judecata nu ne are în vedere numai pe noi, oamenii, chiar dacă, de multe ori, ne place să credem că suntem mai importanți decât oricine altcineva în acest Univers. Și, pe de o parte, așa este. Harul divin cu care Dumnezeu S-a aplecat asupra noastră pentru a ne mântui, doar noi îl putem înțelege. Însă judecata are în vedere și reabilitarea imaginii lui Dumnezeu. El este Acela care

a fost acuzat, El este Acela care, ca Tată și Creator, suferă pentru ratarea fiecăruia dintre noi și își asumă rolul de Răscumpărător suprem. Noi, oamenii, fiind o privilegiată pentru întregul Univers prin sentința primită, vom dovedi corectitudinea Sa și caracterul Său integru, fără echivoc, dincolo de orice rațiune, dându-i dreptate pentru modul în care Și-a croit providența în istoria unei lumi pe cât de răzvrătite, pe atât de mult iubite.

Din perspectivă biblică, judecata finală comportă trei faze: prima este judecata care precedă a doua venire a lui Isus, sau judecata de cercetare; a doua fază este cea din timpul mileniului, iar cea de-a treia este judecata de executare, de după mileniu.

În contextul cărții Apocalipsa, judecata de cercetare este parte din evenimentele escatologice, când umanitatea mai are încă oportunitatea de a accepta Evanghelia veșnică și, implicit, de a beneficia de har în vederea mântuirii.

În contextul cărții Daniel, judecata de cercetare coincide cu Ziua Ispășirii și începe în anul 1844, urmând a se încheia înainte de venirea pentru a doua oară a lui Isus, când timpul de probă pentru întreaga lume se va sfârși.

Judecata de cercetare preadventă are loc în sanctuarul ceresc, în Sfânta Sfintelor. Isus Hristos, Marele nostru Preot, este angajat într-o nouă și ultimă acțiune în favoarea omului înaintea Tatălui, care este judecătorul tuturor celor care au mărturisit de-a lungul veacurilor că sunt copiii Săi.

Citându-l pe George Knight, putem concluziona că, „în realitate, judecata biblică are doi poli – pe de o parte condamnarea, pentru cei care resping harul lui Dumnezeu, și pe de altă parte îndreptățirea, pentru cei care îl acceptă. Creștinii vor avea parte de o judecată preadventă, dar vestea bună este că Judecătorul nu Se pronunță împotriva lor și nici măcar nu este neutru. Judecătorul este de partea lor. El caută

să ducă în locurile cerești pe cât mai mulți posibil. Astfel, chiar și judecata trebuie privită ca o veste bună, ca o evanghelie.”¹

După cum am văzut mai sus, modul în care gestionăm timpul de har va determina destinul veșnic al fiecărui om. Trebuie să fim conștienți că acest segment de timp nu reprezintă o resursă inepuizabilă și că el va avea o finalitate bine determinată, pe care însă nu o putem cunoaște cu precizia modului în care măsurăm fiecare zi.

Așadar, manifestarea harului își are propriile limite. Una dintre ele o constituie păcatul de neiertat, sau hula împotriva Duhului Sfânt. Atunci când a fost atins apogeul rezistenței progresive împotriva adevărului divin și când omul își asumă decizia irevocabilă a neglijării definitive a influenței divine în propria viață, despărțirea de Dumnezeu devine ireversibilă. O altă limită este constituită de moarte, pentru că timpul de har se termină atunci când omul își încheie existența. Relația pe care am construit-o cu Dumnezeu în timpul vieții se va continua prin faptul că vom fi cu El, sau despărțiți de El, pentru veșnicie. Iar cea de a treia limită este decizia divină de încheiere a mijlocirii lui Isus Hristos în sanctuarul ceresc.

Iată ce spune Ellen G. White cu privire la închiderea harului:

„Când se încheie solia îngerului al treilea, harul nu mai mijlocește pentru locuitorii

Creștinii vor avea parte de o judecată preadventă, dar vestea bună este că Judecătorul nu Se pronunță împotriva lor și nici măcar nu este neutru. Judecătorul este de partea lor.

vinovați ai pământului. Atunci Isus Își încetează mijlocirea în sanctuarul de sus. El Își ridică mâinile și cu un glas puternic spune: «S-a sfârșit», și toată oastea îngerească își scoate coroanele când El face acest anunț solemn: «Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt să se sfințească și mai departe!» (Apocalipsa 22:11). Fiecare caz a fost hotărât pentru viață sau pentru moarte.²

Astfel, Apocalipsa 22:10-11 ne arată că oamenii pot alege să accepte sau să respingă mesajul profetic și că va veni un timp când va fi prea târziu pentru schimbare; timpul de har pentru pocăință și întoarcere la Dumnezeu se va încheia la un moment dat. După aceea, Isus Hristos va reveni cu răsplata veșnică pentru deciziile și acțiunile omului.³

Însemnătatea conștientizării importanței timpului judecării de cercetare și a pregătirii în vederea încheierii harului este redată atât de bine de Marvin Moore în cartea sa *Închiderea harului*:

„Acum este timpul ca tu și cu mine să ne dezvoltăm viața spirituală. Acum este timpul să ne asigurăm că mintea și inima noastră sunt controlate de Duhul Sfânt. Acum este timpul să ne asigurăm că suntem într-o relație mântuitoare cu Dumnezeu pentru că suntem acoperiți de neprihănirea lui Isus Hristos.”⁴

Atenție, se închid ușile!

Cei care călătoresc cu metrourul știu bine mesajul pe care îl aud înainte ca trenul să pornească spre următoarea stație: „Atenție, se închid ușile!” La prima vedere poate fi considerată doar o notificare banală, intrată în rutina bunei funcționări a metrourului, care pare a fi ignorată aproape în totalitate. Însă acest anunț este decisiv pentru siguranța tuturor. De aceea, fiecare călător trebuie să respecte regulile și să acorde

atenție anunțului ca să ajungă cu bine la destinație.

În călătoria vieții lor, mulți oameni ignoră avertizarea și aleg să trăiască periculos, chiar dacă un lucru este sigur: mai devreme sau mai târziu, ușile se închid. Când refuzăm sau întârziem să urcăm, pentru a parcurge în siguranță partea de viață ce ne revine fiecăruia, facem o alegere neînțeleaptă, care poate atrage consecințe grave.

Peste puțin timp se va încheia și această săptămână specială de introspecție și rugăciune. Zilele trec foarte repede și ne apropiem cu pași mari de finalul acestui an, dar și de întâlnirea cu Mântuitorul, care a promis că Se va întoarce curând. Suntem conștienți că nu putem să-L așteptăm oricum. „De aceea, și voi fiți gata, căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți” (Matei 24:44). 📌

Întrebări pentru meditație:

1. Cum putem să convertim teama de judecată în bucuria mântuirii prin Isus Hristos?
2. Ce înseamnă pentru tine timpul de har: oportunitatea schimbării sau o resursă nelimitată de iertare?
3. În ce fel conștientizarea că există un timp de probă ar trebui să-mi schimbe prioritățile zilnice?

GEORGE SBÎRNEA,
președinte, Conferința Oltenia

NOTE

¹ G. Knight, *Seventh-day Answer Questions on Doctrine: Annotated Edition*, p. 334 citat de Woodrow W. Whidden II în *Judecata și siguranța mântuirii*, p. 53.

² Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 613.

³ *Andrews Bible Commentary*, p. 2001.

⁴ Marvin Moore, *Închiderea harului*, p. 266.

NOAPTEA STRĂMTORĂRII

Reziliență și naștere „de sus”

Predicatorul Martyn Lloyd-Jones a fost întrebat: „Cum arată o persoană care L-a întâlnit cu adevărat pe Dumnezeu?” Făcând aluzie la Geneza 32:31, el a răspuns: „El șchiopătează.” Găsesc acest lucru ca fiind uimitor.

Referința biblică ne spune că Iacov a șchiopătat. Cred că a șchiopătat tot restul vieții sale, o amintire zilnică pentru el a predării sale față de Domnul. Nu mai putea să se plimbe arogant, așa cum făcuse înainte. Mândria i s-a transformat în smerenie și vedem un om mult diferit, un om nou, nu mai era Iacov, ci Israel. Acum, schilodit și lipsit de puterea sa naturală, a devenit îndrăzneț în credință. De remarcă că această întâlnire a avut loc la granița cu Țara Făgăduinței.

Dumnezeu, adevăratul „proprietar” al țării, S-a opus intrării lui ca „Iacov”. Nu putea niciodată intra în țară cu propria sa voință sau cu propria sa putere. Acum, șchiop, dar pocăit, urma să intre complet predat Dumnezeului său.

Persecuția – timp de necaz

Expresia specifică „vremea de strâmtoare” apare doar în Daniel, care prezice „o vreme de strâmtoare cum n-a mai fost de când sunt neamurile până acum” (Daniel 12:1). Matei 24 descrie începutul durerilor: războaie, cutremure, foamete și ciume (v. 7) și continuă cu: „Vă vor da să fiți chinuiți și vă vor omorî, și veți fi urâți de toate neamurile” (v. 9). De asemenea, Isus vorbește

despre „urâciunea pustiirii” (v. 15), o entitate pe care comentatorii Bibliei o văd ca pe un antihrist persecutor.

Ieremia exclamă și el: „Vai! căci ziua aceea este mare! Niciuna n-a fost ca ea! Este o vreme de necaz pentru Iacov, dar Iacov va fi izbăvit din ea” (Ieremia 30:7). Deși contextul imediat este cel al întoarcerii din exilul babilonian, mulți cercetători ai Bibliei văd o referire mai largă la timpul de necaz care precedă a doua venire a lui Isus. Într-un limbaj similar cu Daniel 12, Hristos prezice „un necaz așa de mare, cum n-a mai fost de la începutul lumii până acum” (Matei 24:21). Unele dintre cele mai vii reprezentări ale necazurilor finale ale pământului apar în Apocalipsa lui Ioan: imagini grafice ale persecuțiilor, ale unei puteri feroce care plănuiește moartea celor care refuză să i se închine și ale luptelor sângeroase care vor preceda marea zi a Domnului.

Tu cum îți imaginezi acel timp? Dacă ești un tânăr avid după cele mai noi descoperiri, poate că „vezi” mașini de tortură de înaltă tehnologie, utilizări creative ale torțelor cu acetilenă și clești cu laser care pot smulge unghiile una câte una, doar cu o atingere. Aceste imaginații copilărești sunt destul de înfricoșătoare. Dar, într-un fel, pentru un adult poate fi și mai greu. El are mai multe de pierdut: o casă, capital propriu, economii pentru pensie, o soție, doi copii. Îmi este greu să aștept cu nerăbdare să mă ascund în peșteri sau să-mi fie blocat cardul pentru că nu mă închin decât lui Dumnezeu. Cred că în acel timp, când vânturile se vor dezlănțui și vor începe urgiile, iar puterile răului se vor aduna împotriva celor drepți, se va auzi strigătul puternic: „Până când, Doamne?”

Războiul conștiinței

Advențiștii de ziua a șaptea s-au referit la lupta finală, personală, a poporului lui Dumnezeu înainte de a fi eliberați, ca fiind

„timpul necazului lui Iacov”. Aceasta este o referire la o luptă interioară, nu cu fiara și puterile externe ale răului, ci cu noi și în noi înșine. Scopul acestei perioade merge dincolo de demascarea răului babilonian „de acolo” și ne confruntă cu modurile în care acesta a prins rădăcini în inimile noastre.

Noaptea de luptă a lui Iacov este o metaforă potrivită, deoarece, în întunericul greu al nopții, acesta simte brusc mâna unui străin asupra lui. În frică și disperare, el se luptă până la punctul epuizării absolute. Cere o binecuvântare și primește o lovitură. Într-un târziu, Iacov se prăbușește într-o durere atroce. Când, în lumina zorilor, iese șchiopătând să-l întâmpine pe Esau, ar putea da impresia că a fost rănit în luptă. Dar Iacov nu este rănit, el este transformat. Noul nume care i-a fost dat este o recunoaștere potrivită a acestui lucru. Astfel, atunci când comparăm timpul de necaz al lui Iacov cu timpul prin care, în cele din urmă, trebuie să treacă cei loiali lui Hristos, acesta din urmă a fost descris ca „cel mai bun răspuns la cererile lor” pentru reziliență, curățire și transformare.

Dacă Iacov nu s-ar fi pocăit mai înainte de păcatul lui, prin care a primit dreptul de întâi născut prin înșelăciune, „Dumnezeu nu i-ar fi ascultat rugăciunea și nu i-ar fi păstrat viața”¹. Tot astfel, în timpul strămtorării, dacă cei din poporul lui Dumnezeu ar mai avea păcate nemărturisite, care să le vină în minte când sunt chinuiți de groază și teamă, ei ar fi copleșiți, iar disperarea le-ar nimici credința. Dar, „în timp ce au un simțământ adânc al nevredniciei, ei nu au păcate ascunse pe care să le descopere”².

Nașterea „de sus” și siguranța mântuirii

Matei numește toate acele necazuri din capitolul 24 „durerile nașterii” (v. 8). Ieremia folosește și el limbajul nașterii pentru a descrie chinul poporului lui Dumnezeu înainte de reconcilierea finală. Dincolo

de faptul că Biblia compară necazul mare din ultimele zile ale acestei lumi cu durerile nașterii, dacă aş avea de ales, cred că aş opta pentru un fel de naștere cu anestezie epidurală cosmică, fără dureri, doar că îmi dau seama din experiența lui Iacov-Israel că am nevoie de o naștere „de sus” – singura care îmi dă drept de intrare în Împărăția lui Dumnezeu (Ioan 3:5).

Din experiența lui Iacov, descopăr că pot să fiu un șchiop frumos, deoarece cei mai frumoși oameni sunt cei care au cunoscut o înfrângere, au avut parte de suferință, au cunoscut pierderea, dar au găsit calea de ieșire din adâncuri. Oamenii frumoși nu apar pur și simplu. Credița lor nu slăbește din cauză că rugăciunile lor nu sunt ascultate imediat. „Cu toate că suferă cea mai intensă neliniște, groază și amărăciune, ei nu încetează să stăruie. Ei se prind de puterea lui Dumnezeu așa cum Iacov s-a apucat de Înger, iar rostirea sufletului lor este: «Nu Te las până nu mă vei binecuvânta».”³

Va uita oare Dumnezeu de poporul Său în acest ceas al încercării? L-a uitat El pe Noe cel credincios, atunci când judecățile lui Dumnezeu au fost dezlănțuite peste lumea antediluviană? L-a uitat El pe Lot atunci când a căzut foc din cer pentru a nimici cetățile câmpiei? L-a uitat El pe Iosif, înconjurat de idolatri în Egipt? L-a uitat El pe Ilie când jurământul Izabelei îl amenința cu aceeași soartă ca a preoților lui Baal? L-a uitat El pe Ieremia în groapa cea mai întunecoasă și dezgustătoare a închisorii? I-a uitat El pe cei trei tineri în cuptorul de foc? Sau pe Daniel în groapa leilor? „Poate o femeie să-și uite copilul pe care-l alăptează și să n-aibă milă de rodul pântecelelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu niciun chip: Iată că te-am săpat pe mâinile Mele” (Isaia 49:14-16).

Cântecul de biruință

În cele din urmă, nu trebuie să pierdem niciodată din vedere faptul că toate aceste

necazuri nu sunt decât un mare prolog la ceva extraordinar. Ele nu sunt decât un preludiu la un viitor plin de bucurie care depășește cea mai nebună imaginație a noastră. Ce minunăție! „Și am văzut ca o mare de sticlă [...] cu alăutele lui Dumnezeu în mână stăteau biruitoarii fiarei” (Apocalipsa 15:2). Într-un cor magnific, răscumparații Îi aduc osanale Mielului care a fost junghiat.

Vestea bună este că acel cântec de biruință poate fi început chiar din zilele noastre. În acord cu Walter Wink, „celebrarea victoriei divine nu are loc doar la sfârșitul cărții Apocalipsa, după ce lupta s-a terminat. Dimpotrivă, ea izbucnește pe tot parcursul drumului.”⁴ Nu avem aici pelerini sobri care urcă sumbru pe muntele lacrimilor, ci cântăreți care se bucură în necazul lor. Chiar și în mijlocul conflictului, suferinței sau închisorii, dintr-odată un imn străpunge întunericul, inimile cântă, iar oștile cerești se alătură. Așa că, pe măsură ce se apropie necazul, să înceapă cântecul! 🎵

Întrebări pentru meditație:

1. Cum pot cultiva, asemenea lui Iacov, un zel și o relație cu Dumnezeu?
2. Care ar trebui să fie cea mai mare preocupare a rămășiței ca pregătire pentru noaptea strâmtorării?
3. Explicați atât solemnitatea, cât și speranța ce derivă din experiența numită noaptea strâmtorării.

ȘTEFAN TOMOIAĞĂ,
președinte, Conferința Transilvania de Nord

NOTE

¹ Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 533.

² *Ibidem*.

³ *Ibidem*.

⁴ Walter Wink, *Engaging the Powers*, p. 321.

PREGĂTIRE PRACTICĂ

pentru timpul de criză

„Când se va da odată decretul?” a fost întrebarea unui credincios adventist care s-a retras pentru a trăi într-o zonă nelocuită, în Munții Apuseni. Întrebarea i-a fost adresată unui pastor care vizita zona la vreo doi ani după pandemia COVID-19. A urmat un dialog în care, din intervențiile celui proaspăt mutat în sălbăticie, se putea observa că acesta „simțea în aer” că va începe curând și repede derularea *evenimentelor finale*, fapt ce va confirma și valida implicit și decizia lui de a părăsi orașul. Totodată, se simțea din dialog și o ușoară frustrare a credinciosului care a părăsit *Babilonul* că încă nu s-a decretat nimic.

Fără a contesta avantajele vieții la țară¹ și, în acest caz, ale locuirii la munte, se ridică unele întrebări justificate: Cum pot să știu că a sosit momentul să fac acest pas? Cum pot să nu cad în extreme? Cum pot să nu „o iau înaintea îngerului Domnului”, dar nici să fiu indiferent? Într-adevăr, decizia de a vinde proprietățile, decizia de relocare a întregii existențe, de multe ori cuplată cu demersul de a face provizii, de a fi independent energetic etc., sunt decizii cu un enorm impact asupra vieții personale, a familiei, în special a copiilor, asupra bisericii și a influenței pe care o am în locul unde am trăit până acum. Deci abordarea acestui subiect ar trebui să fie făcută cu multă temere de Dumnezeu, pe genunchi, și nu înălțat în sinea mea față de cei „adormiți” din biserică, să fie o abordare susținută de informații temeinice din Biblie, și nu cu informații din clipuri de pe rețele de socializare. Într-un cuvânt: cu multă maturitate.²

Este adevărat că ideea de a te pregăti, de a scăpa și chiar de a fugi este un element nelipsit din evenimentele ce prevestesc judecata divină și sfârșitul (vezi: Matei 24:15-16: „De aceea, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel [...] atunci, cei ce vor fi în Iudeea **să fugă la munți**”; Geneza 6:13-14: „Atunci, Dumnezeu a zis lui Noe: «Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea. [...] **Fă-ți o corabie** din lemn...»”; Geneza 19:15,17: „Când s-a crăpat de ziuă, îngerii au stăruit de Lot zicând: «**Scapă la munte**, ca să nu pieri.»” Dar această pregătire finală a venit întotdeauna la cuvântul Domnului și doar la semnele precizate în mod expres de El.

Semnul cel mai clar de a părăsi orașele în final și de a te refugia în locuri pustii și la munte este oferit de Dumnezeu prin Ellen White: „Așa cum asediul Ierusalimului de către armatele romane a fost semnalul de fugă pentru creștinii iudei, tot astfel adoptarea de către națiunea noastră a decretului de impunere a sabatului papal va fi

o avertizare pentru noi. **Atunci** va fi timpul să părăsim orașele mari și să ne pregătim să le părăsim și pe cele mici, pentru a locui în zone retrase, în locuri izolate, la munte.”³

Semnul nu este un vaccin, un cip, un certificat verde, acte de identitate biometrice etc., ci constă în emiterea **decretului** ce va testa în mod concludent ascultarea de Dumnezeu.⁴

Astfel, Dumnezeu a promis călăuzire în acest aspect și momentul de *a fugi* este clar semnalizat în cuvintele inspirate, iar indicatorul (*primirea semnului fiarei*) este unul interpretat corect și convingător, atât de pionieri, cât și de teologii actuali.⁵

De asemenea, Dumnezeu a promis că va împleni, în evenimentele finale, protecția Sa asupra copiilor Săi credincioși și loiali, alături de manifestarea spiritului răului. Metoda lui Dumnezeu regăsită pe timpul lui Daniel, reflectată clar și în structura cărții, arată acest lucru: capitolele profetice ce prevestesc „pustiiri de necrezut” (Daniel 8:24) sunt alăturate intervențiilor miraculoase în dreptul credincioșilor (Daniel 1–6). Da, în timpul evenimentelor finale, Domnul va oferi din nou ocazia ca unii credincioși să Îl proslăvească prin a fi martiri, dar, ca și în trecut, acest fapt nu va fi permis decât cu scopul de „a aduce mai multe suflete la adevăr”⁶, însă așa cum știm, după închiderea harului, acest lucru nu va mai fi permis. Da, vor fi momente de „foame...”, de sete... și de dogorâre a soarelui

**Semnul nu este un vaccin,
un cip, un certificat verde,
acte de identitate bio-
metrice etc., ci constă în
emiterea decretului ce va
testa în mod concludent
ascultarea de Dumnezeu.**

Principiul este că o cunoaștere substanțială a lui Dumnezeu determină și o cunoaștere a faptelor Lui.

și arșiță” pentru cei care vin din „necazul cel mare” (vezi Apocalipsa 7:14,16), dar făgăduințele divine le asigură biruința finală. Ellen White spune:

„Nimeni nu va putea să treacă peste puternicii ocrotitori aflați în jurul fiecărui suflet credincios. Unii vor fi atacați în timpul fugii lor din orașe și sate, dar săbiile ridicate împotriva lor se vor rupe și vor cădea fără putere la pământ, ca niște paie. Alții vor fi apărați de îngeri sub înfățișarea unor războinici.”⁷

Credincioșii vor fi inspirați de Dumnezeu și cu privire la deținerea posesiunilor. Ideea de a vinde înainte de a nu mai avea posibilitatea este una provocatoare. Deși cele mai bune două unelte de informare și interpretare corectă asupra unui eveniment sau situații sunt acelea de a obține cât mai multe informații veridice (bazate pe fapte și dovezi), precum și de a analiza evenimentul după trecerea unei perioade suficiente pentru a ieși de sub presiunea momentului (acumulând totodată în timp și mai multe informații despre eveniment), totuși în

dreptul responsabilității noastre față de posesiuni în timpul sfârșitului, cei credincioși vor trebui să dețină al treilea element care este determinant pentru o înțelegere și o interpretare corectă: cunoașterea lui Dumnezeu, a caracterului Său. Principiul este că o cunoaștere substanțială a lui Dumnezeu determină și o cunoaștere a faptelor Lui.⁸

Având aceste lucruri în minte, împreună cu făgăduințele Sale nespuse de mari, putem afirma că cea mai bună pregătire practică pentru criza care va veni este o cunoaștere mai aprofundată, prin Cuvântul Sfânt, a Celui ce o va și îngădui să vină. ♠

Întrebări pentru meditație:

1. Cum pot găsi echilibrul între a ieși din viața tumultuoasă de oraș și a lucra totuși în oraș pentru salvarea semenilor?
2. Ce cărți despre evenimentele finale am citit în ultimul timp și cu cine cred că aș putea studia mai mult acest subiect?
3. Dați exemple de situații în care ați interpretat corect față de alți oameni, un eveniment datorită cunoașterii pe care o aveți despre Dumnezeu.

BOGDAN VLAD, președinte,
Conferința Transilvania de Sud

NOTE

¹ Viața la țară nu este neapărat motivată de evenimentele eschatologice ci de potențialul factor de dezvoltare a caracterului. Ellen White afirmă: „Ieșiți din orașe cât mai curând posibil! Cumpărați o mică bucată de pământ, unde să puteți avea o grădină, unde copiii voștri pot să urmărească creșterea florilor și să învețe de la ele lecțiile simplității și ale purității.” – *Solii alese*, vol. 2, p. 356. „Țații și mamele care posedă o bucată de pământ la țară și o casă confortabilă sunt regi și regine.” – *Căminul adventist*, p. 141.

² Tot Ellen G. White afirmă: „Nicio mutare nu ar trebui să fie făcută, fără ca deplasarea și tot ce ține de ea să fie chibzuite cu grijă și cântărite sub toate aspectele...” – *Solii alese*, vol. 2, p. 362.

³ Ellen G. White, *Mărturii pentru Biserică*, vol. 5, pp. 464, 465.

⁴ 2 Timotei 2:19 „Totuși temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: «Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui» și «Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărădelege!»”

⁵ Vezi Ranko Stefanovici, *Revelation of Jesus Christ*, pp. 401–433.

⁶ Ellen G. White, *Evenimentele ultimelor zile*, pp. 109–110.

⁷ Eadem, *Tragedia veacurilor*, pp. 631.

⁸ Vezi diferența de interpretare a lui Ellen White, față de Roger Williams, în *Tragedia veacurilor*, pp. 293–295, unde autoarea spune că Williams a fost omul Providenței, omul lui Dumnezeu pentru libertatea civilă și religioasă pentru tânăra națiune americană, și interpretarea lui David Manuel și Peter Marshall în *Lumină și glorie*, pp. 192–208, unde autorii, tot neoprotestanți, afirmă că Roger Williams a fost un blestem pentru SUA. Deși americani, cei doi autori au avut mai multe informații și timp mai mult decât Ellen White, totuși au interpretat greșit fenomenul Roger Williams. Ellen White, cunoscând caracterul lui Dumnezeu cu privire la libertatea de conștiință oferită de către Dumnezeu omului, interpretează potrivit acesteia evenimentele respective.

Sabat dimineața

DINCOLO DE A DOUA VENIRE

*Trăind pentru totdeauna cu Isus
în cerurile noi și pe noul pământ*

În Biblie, moștenirea celor mântuiți este numită „o patrie” (Evrei 11:14-16). Acolo, Păstorul ceresc Își conduce turma la izvoare de apă vie. Pomul vieții își dă roadele în fiecare lună, iar frunzele pomului sunt pentru vindecarea neamurilor. Acolo sunt izvoare care curg continuu, limpezi precum cristalul, și, pe malul lor, pomi unduind își aruncă umbrele pe cărările pregătite pentru răscumpărații Domnului. Acolo câmpiile întinse se continuă cu coline pline de frumusețe, iar munții lui Dumnezeu își înalță crestele înalte. Pe acele câmpii pașnice, lângă izvoarele pline de viață, poporul lui Dumnezeu, multă vreme pelerin și răătăcitor, va găsi un cămin.

Acolo este Noul Ierusalim, metropola slăvită a noului pământ, „o cunună strălucitoare în mâna Domnului, o legătură împărătească în mâna Dumnezeului tău”. „Lumina ei era ca o piatră prea scumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie ca cristalul. Neamurile vor umbla în lumina ei și împărății pământului își vor aduce slava și cinstea lor în ea.”

Domnul zice: „Eu Însumi Mă voi veseli asupra Ierusalimului și Mă voi bucura de poporul Meu.” „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor” (Isaia 62:3; Apocalipsa 21:11,24; Isaia 65:19; Apocalipsa 21:3).

Cum va fi

În cetatea lui Dumnezeu „nu va fi noapte”. Nimeni nu va avea nevoie de odihnă. Acolo nu va fi oboseală în a face voia lui Dumnezeu și în a da laudă Numelui Său. Vom simți mereu prospețimea dimineții și mereu vom fi departe de încheierea ei. „Nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina” (Apocalipsa 22:5). Lumina soarelui va fi înlocuită cu o lumină care nu este supărătoare, cu toate că întrece strălucirea de la amiază. Slava lui Dumnezeu și a Mielului inundă cetatea sfântă. Cei răscumparați umblă în slava fără soare a unei zile permanente.

„În cetate n-am văzut niciun Templu; pentru că Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, și Mielul sunt Templul ei” (Apocalipsa 21:22). Poporul lui Dumnezeu are privilegiul să păstreze o legătură deschisă cu Tatăl și cu Fiul. „Acum vedem ca într-o oglindă întunecată” (1 Corinteni 13:12). Privim chipul lui Dumnezeu reflectat ca într-o oglindă, în lucrările naturii și în procedeele Sale cu oamenii, dar atunci Îl vom vedea față în față, fără vâlul încețoșat între noi. Vom sta în prezența Lui și vom privi slava feței Sale.

Acolo, cei mântuiți vor cunoaște așa cum sunt cunoscuți. Dragostea și simpatia

pe care Însuși Dumnezeu le-a sădit în suflet își vor găsi acolo exercitarea cea mai curată și cea mai plăcută. Comuniunea curată cu ființele sfinte, viața socială armonioasă cu îngerii binecuvântați și cu cei credincioși din toate veacurile, care și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului, legăturile sfinte care unesc întreaga familie din cer și de pe pământ (Efeseni 3:15) – acestea ajută la fericirea celor răscumparați.

Acolo, minți nemuritoare vor contempla cu bucurie minunile puterii creatoare, tainele iubirii răscumparaătoare. Acolo nu va mai fi niciun vrăjmaș crud și amăgitor care să ispitească la uitare de Dumnezeu. Orice facultate va fi dezvoltată, orice capacitate va fi mărită. Acumularea de cunoștințe nu va mai obosi mintea și nu va mai secătui puterile. Acolo, cele mai mari planuri vor fi realizate, cele mai înalte aspirații vor fi atinse; și încă vor mai fi noi culmi de urcat, noi minuni de admirat, noi adevăruri de înțeles, ținte noi care să solicite puterile minții, ale sufletului și ale corpului.

Bucuria veșniciei

Toate comorile universului vor fi deschise spre studiu mântuiților lui Dumnezeu. Neîncătușați de moarte, ei își iau zborul neobosit către lumile îndepărtate – lumi care au fost mișcate de durere la vederea necazului oamenilor și au tresălat în cântări de bucurie la vestea despre un suflet salvat. Cu o bucurie de nedescris, copiii pământului ajung părtași la bucuria și înțelepciunea ființelor necăzute. Ei se împărtășesc din comorile de cunoștință și înțelegere câștigate prin veacuri și veacuri din contemplarea lucrărilor mâinilor lui Dumnezeu. Cu o viziune neumbrită, ei privesc slava creațiunii – sori, stele și sisteme, toate în ordinea rânduită lor, înconjurând tronul Dumnezeirii. Numele Creatorului este scris pe toate lucrurile, de la cea din urmă și până la cea mai mare, și în toate se manifestă bogățiile puterii Sale.

**Cu cât oamenii Îl vor
cunoaște pe Dumnezeu
mai mult, cu atât mai mare
va fi admirația lor față de
caracterul Său.**

Și anii veșniciei, în desfășurarea lor, vor aduce descoperiri mai bogate și mai slăvite despre Dumnezeu și despre Hristos. Pe măsură ce crește cunoștința, cresc și dragostea, respectul și fericirea. Cu cât oamenii Îl vor cunoaște pe Dumnezeu mai mult, cu atât mai mare va fi admirația lor față de caracterul Său. Când Isus deschide în fața lor bogățiile mântuirii și realizările uimitoare în lupta cea mare cu Satana, inimile celor mântuiți sunt cuprinse de o devoțiune și mai arzătoare și, cu o bucurie și mai entuziastă, își ating harpele de aur și atunci de zece mii de ori zece mii și mii de mii de glasuri se unesc pentru a înălța coruri puternice de laudă.

„Și pe toate fapăturile care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: «A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!»” (Apocalipsa 5:13).

Marea luptă s-a sfârșit. Păcatul și păcătoșii nu mai există. Universul întreg este curat. O singură vibrație de armonie și de bucurie străbate prin creațiunea imensă. De la Acela care a creat toate se revarsă viața, lumina și fericirea prin domeniile spațiului fără sfârșit. De la atomul minuscul și până la lumile cele mari, toate lucrurile, însuflețite și neînsuflețite, în frumusețea lor neumbrită și într-o bucurie desăvârșită, declară că Dumnezeu este iubire. ▀

Acest articol este extras din capitolul 42, „Sfârșitul luptei”, din *Tragedia veacurilor*, de Ellen G. White. Adventiștii de ziua a șaptea cred că ELLEN G. WHITE (1827–1915) a exercitat darul biblic al profeției pe parcursul a peste șaptezeci de ani de slujire publică.

APROAPE ACASĂ

Așteptându-L pe Isus

Cât de relevant este mesajul celei de-a doua veniri a Domnului Isus pentru tine? Ce te-ar putea determina să uiți iminența revenirii lui Isus? Dacă vei crede și vei aștepta cu speranță revenirea până în ultimul moment, așteaptă-te să fii batjocorit și ridiculizat. „Înainte de toate, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor și vor zice: «Unde este făgăduința venirii Lui? Căci, de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii!»” (2 Petru 3:3-4).

Iarna apăsa greu pe umerii firavi ai pastorului, care încă nu împlinise patruzeci de ani. Și aceasta nu din cauza frigului de afară, ci a evenimentului dureros petrecut în propria familie. Pe 5 decembrie, pastorul își îmbrățișase pentru ultima dată băiețelul de șapte ani, care se stinsese în urma bolii de care suferea. Însă durerea nu s-a oprit aici;

doar 22 de zile mai târziu, pe 27 decembrie, tata și-a privit murind și cel mai mic copil al familiei, Robert, în vârstă de doar doi ani. Era al patrulea copil pe care familia pastorului Charles îl îngropa. Cu toate acestea, Charles nu avea prea mult timp de lacrimi. Anul 1843 era aproape încheiat, iar el credea cu toată puterea că mai sunt doar

câteva luni și, conform înțelegerii sale cu privire la profeția din Daniel 8:14, Isus era gata să vină a doua oară. Așa că începutul anului 1844 l-a prins pe Charles predicând cu putere mesajul revenirii lui Isus, crezând că mai sunt doar câteva luni și îi va reîntâlni pe copiii lui atât de dragi.

Indiferent ce cred oamenii, pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul acestui pământ, Sfânta Scriptură afirmă foarte clar: revenirea lui Isus în glorie va avea un impact universal cu consecințe veșnice. Evenimentul acesta devine astfel piatra de temelie a credinței noastre, este parte a numelui pe care îl purtăm – adventiști de ziua a șaptea –, este credința și, în același timp, speranța noastră. Speranță înțeleasă în termeni biblici nu ca o așteptare incertă sau condiționată uneori de hazard, ci ca o așteptare plină de încredere în cuvintele lui Isus: „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14:1-3).

Cum va fi?

Apostolul Pavel reușește, în prima epistolă adresată tesalonicenilor, să ne transpună cel puțin pentru un moment într-o imagine vibrantă și plină de detalii a ordinii în care se va desfășura acest măreț eveniment: „Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul” (1 Tesaloniceni 4:16-17). Descrierea aceasta ne certifică faptul că revenirea lui Isus va fi una sonoră și vizibilă, apostolul Ioan confirmând la rândul lui aspectul

vizibil al revenirii: „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea...” (Apocalipsa 1:7).

Învierea celor credincioși care au decedat este un alt aspect important, subliniat în textul lui Pavel. Despre cei morți, Pavel spune că vor fi înviați și apoi ridicați la cer împreună cu credincioșii care vor fi în viață la momentul revenirii lui Isus.

Aceasta este speranța oricărui credincios, aceasta a fost și speranța pastorului Charles, pe numele lui complet Charles Fitch. El a continuat să împărtășească mesajul revenirii lui Isus cu toată puterea și credința chiar și după ce și-a îngropat doi copii, în iarna anului 1843. Avea convingerea fermă că mai este puțin, doar câteva luni, și așteptarea de veacuri a credincioșilor se va împlini. Astfel, în luna mai a anului 1844, îl regăsim predicând în Cincinnati în fața a peste cinci mii de oameni care veneau să îl asculte seară de seară. Pe tot parcursul verii a continuat să călătorească din loc în loc pentru a predica mesajul revenirii iminente a Mântuitorului. În toamna anului 1844 a predicat la St. Georges, Delaware și în Rochester, New York. După o astfel de cuvântare, într-o zi rece cu vânt puternic, Charles Fitch s-a deplasat la lacul Erie pentru a oficia un botez cu nou-converțiții dornici să Îl accepte pe Isus. Fiica lui, Mary Elizabeth Fitch, a povestit că tatăl ei a pornit spre casă de două ori, dar de fiecare dată s-a întors

**Indiferent ce cred oamenii,
pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul acestui
pământ, Sfânta Scriptură
afirmă foarte clar: revenirea lui Isus în glorie va
avea un impact universal
cu consecințe veșnice.**

pentru a boteza noi candidați, chiar dacă hainele îi erau ude și frigul de afară era pătrunzător.

În urma acestui eveniment, Charles a făcut o febră severă, iar pe 14 octombrie, cu doar opt zile înainte de data la care el credea cu toată convingerea că o să revină Isus, a decedat. Ultimele lui cuvinte au fost: „Cred în promisiunea lui Dumnezeu.” Un corespondent de presă scria pe data de 17 octombrie despre soția lui Charles că a rămas în localitatea Buffalo, unde a fost îngropat soțul ei, fără a vărsa o lacrimă, deoarece știa că o să-l întâlnească din nou foarte curând.

Încă puțină vreme...

Charles Fitch s-a înșelat cu privire la data revenirii Domnului Isus, dar nicidecum nu s-a înșelat cu privire la faptul că Isus este gata să revină. Este speranța care ne ține uniți și ne dă putere și credință în clipele grele ale vieții. Ce poate fi mai frumos decât să Îl vezi pe Isus, Acela care a murit pentru noi?

Descriind momentul în care Îl vom vedea prima dată pe Isus față în față, Spiritul Profetic creionează magistral următorul tablou: „În curând, privirile ne-au fost atrase către răsărit, unde apăruse un mic nor negru, cam cât o jumătate de palmă, despre care toți știam că era semnul Fiului omului. Într-o liniște solemnă, toți ne uitam ținută la norul acela, care se apropia și devenea tot mai luminos, mai glorios și tot mai glorios, până când a ajuns un mare nor alb. Partea de jos părea ca de foc; un curcubeu se întindea peste nor, în timp ce în jurul lui erau zeci de mii de îngeri, cântând cel mai minunat imn; și pe el stătea Fiul omului. Părul Lui era alb și ondulat, căzându-I pe umeri, iar pe cap avea multe coroane. Picioarele Îi păreau ca de foc; în mâna dreaptă avea o seceră ascuțită, iar în mâna stângă, o trâmbiță de argint. Ochii Îi erau ca o flăcără, care îi căuta mereu pe copiii Săi.”¹

Unul dintre cele mai pline de emoție momente ale istoriei acestui Univers va avea loc în clipa revenirii lui Isus. O mulțime de îngeri venind împreună cu Isus să ne conducă spre adevărata noastră casă. Emoția și bucuria îl vor cuprinde pe fiecare credincios când își va vedea trupul de slavă, fără zbârcitură și plin de tinerețe. Cei care au coborât în mormânt împovărați de ani și de boală vor putea acum simți din nou bucuria unui trup plin de putere. Dar ce emoție și recunoștință față de Hristos te vor încerca atunci când îi vei putea strânge în brațe pe cei de care ai fost despărțit prin moarte? Din nou lângă copilul tău, aproape de mama și tata, bunici și străbunici, cu toții tineri și gata să-I dai slavă lui Isus. Dincolo de toate celelalte bucurii, bucuria supremă va fi întâlnirea cu Mântuitorul. Gândește-te de pe acum care vor fi primele cuvinte pe care vei să I le spui.

Dar până atunci privesc spre cer și întreb: „Străjerule, cât mai este din noapte?” (Isaia 21:11). Răspunsul? „Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi” (Evrei 10:37). 📌

Întrebări pentru meditație:

1. Cum îți influențează certitudinea celei de-a doua veniri viața de zi cu zi?
2. De ce este important să conștientizăm că revenirea lui Isus este un eveniment vizibil, și nu unul secret, petrecut în taină?
3. Cum putem transmite mesajul speranței revenirii lui Isus fără a crea panică în rândul celor cu care conversăm?

IONUȚ FEIER, trezorer, Uniunea de Conferințe

NOTE

¹ Ellen G. White, *Mărturie pentru biserică*, vol. 1, p. 55.

POVESTIRI PENTRU COPII: PRIMUL SABAT

SPUNE CUIVA DESPRE ISUS!

„EU VOI MERGE...”

BETH THOMAS

ILUSTRAȚII DE MUGI KINOSHITA

Mărturia este un mod special prin care le vorbim altora despre dragostea lui Isus. Înseamnă să le spunem oamenilor ce a făcut Dumnezeu pentru noi și să le arătăm dragostea Lui prin faptele noastre. Este ca și cum ai fi un mesager al lui Isus, care răspândește vești bune peste tot pe unde merge. Așa cum sunteți nerăbdători să le povestiți prietenilor despre un joc distractiv sau despre activitatea voastră preferată, a da mărturie înseamnă să împărtășești istoria uimitoare a lui Isus și modul în care El schimbă vieți.

Uneori, să dai mărturie înseamnă să fii bun și să ajuți pe cineva în nevoie. Alteori,

înseamnă să ai curajul să vorbești despre Isus, chiar dacă te simți emoționat. Indiferent cum o faci, Dumnezeu poate folosi cuvintele și acțiunile tale pentru a atinge inimile altora. Biblia este plină de istorisiri despre oameni care au dat mărturie despre puterea și iubirea lui Dumnezeu. Nu au fost perfecți, dar au avut încredere în Dumnezeu și au făcut o diferență în viața altora.

În săptămâna care urmează, vom vedea șapte exemple de mărturie din viața unor personaje biblice. Fiecare povestire ne reamintește că, indiferent de vârstă, poți împărtăși dragostea lui Dumnezeu și poți avea un impact în viața cuiva!

POVESTIRI PENTRU COPII: **DOMINICĂ**

UN MARTOR AL HARULUI

ZACHEU ÎL ÎNTÂLNEȘTE PE ISUS

LUCA 19:1-10

Zacheu era un vameș din orașul Ierihon. Vameșii nu erau plăcuți pentru că adunau bani pentru guvernul roman și uneori luau mai mult decât ar fi trebuit, păstrând restul pentru ei. Zacheu făcea exact la fel. Deși avea o avere mare, nu avea mulți prieteni. Oamenii îl considerau lacom și necinstit.

Într-o zi, Zacheu a auzit niște vești interesante: Isus, faimosul învățător și făcător de minuni, venea la Ierihon! Mulțimi de oameni s-au adunat să-L vadă pe Isus. Zacheu voia și el să-L vadă, dar era o problemă. Zacheu era foarte scund și nu putea să vadă din cauza mulțimii. Oricât de mult ar fi încercat, nu putea vedea dincolo de oamenii din fața lui.

Zacheu era hotărât să Îl vadă pe Isus. Nu a permis ca statura sa mică sau mulțimea să

îl oprească. Uitându-se în jur, a observat un dud lângă drumul pe unde urma să treacă Isus. Zacheu s-a urcat repede în copac. De acolo de sus, putea vedea perfect drumul de dedesubt.

În timp ce umbla prin Ierihon, Isus a ajuns la locul unde Zacheu stătea în copac. Spre surprinderea tuturor, Isus S-a oprit, a privit în sus și a strigat:

– Zacheu, coboară imediat. Trebuie să rămân astăzi la tine acasă.

Lui Zacheu nu-i venea să-și creadă urechilor! Dintre toți oamenii din mulțime, Isus l-a observat pe el. De ce ar fi vrut Isus să petreacă timp cu cineva ca el, un om pe care toți ceilalți îl evitau?

Fericit peste măsură, Zacheu a coborât din pom și l-a primit cu bucurie pe Isus în

casa lui. Dar unii oamenii din mulțime au început să bombăne, spunând:

– De ce îți petrece Isus timpul cu un păcătos ca Zacheu?

În timpul petrecut împreună, Zacheu a simțit bunătatea și dragostea lui Isus. Pentru prima dată, Zacheu s-a simțit cu adevărat văzut și iubit. Această iubire i-a schimbat inima. Zacheu s-a ridicat în picioare și a făcut o promisiune incredibilă:

– Uite, Doamne! Voi da jumătate din banii mei săracilor, iar dacă am înșelat pe cineva, voi da înapoi de patru ori suma cu care l-am înșelat!

Isus a zâmbit și a spus:

– Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci și el este fiul lui Avraam. Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.

Din acea zi, viața lui Zacheu a fost complet transformată. El nu a mai fost lacom și singuratic, ci generos și iubitor, arătând cât de mult îl schimbase dragostea lui Isus.

Așadar, primul pas în a da mărturie pentru alții este să vă amintiți cât de mult vă iubește Isus. Atunci când cunoaștem și simțim dragostea Lui, ne este mai ușor să împărtășim această dragoste cu alții. Gândește-te la modul în care Isus l-a văzut pe Zacheu, chiar și atunci când toți ceilalți îl evitau, și cum acest lucru i-a schimbat viața lui Zacheu. La fel ca Zacheu, putem împărtăși cu alții modul în care Isus ne-a schimbat viața!

GÂND PENTRU REFLECȚIE: Ce putem învăța din modul în care Isus l-a tratat pe Zacheu despre cum ar trebui să-i tratăm pe alții?

POVESTIRI PENTRU COPII: **LUNI**

MARTORUL MILOS

SĂ IUBEȘTI PE APROAPELE TĂU CA PE TINE ÎNSUȘI

LUCA 10:25-37

Într-o zi, un om L-a întrebat pe Isus:

– Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?

Isus i-a răspuns cu o altă întrebare:

– Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?

Omul a răspuns:

– Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău și pe aproapele tău ca pe tine însuși.

Isus a spus:

– Fă așa și vei avea viața veșnică.

Omul, dorind să se justifice, a întrebat:

– Și cine este aproapele meu?

Drept răspuns, Isus i-a spus o povestire.

Un bărbat călătorea de la Ierusalim la Ierihon, o călătorie periculoasă prin zone stâncoase și pustii, unde hoții se ascundeau adesea. În timp ce mergea, a fost atacat de un grup de hoți. I-au furat tot ce avea, l-au bătut crunt și l-au lăsat zăcând pe drum, rănit și incapabil să se miște. Omul avea nevoie disperată de ajutor.

Curând, un preot a trecut pe același drum. Preotul lucra în Templu, conducând închinarea și învățându-i pe oameni despre Dumnezeu. Cu siguranță, el avea să îl ajute! Dar când l-a văzut pe bărbatul rănit, preotul

a trecut de cealaltă parte a drumului și s-a grăbit să plece de acolo, prefăcându-se că nu observă. Poate că îi era teamă că tâlharii erau încă în apropiere sau poate că nu voia să își murdărească mâinile. Indiferent de motivele sale, a ales să nu se oprească.

Mai târziu, un levit a trecut pe acolo. Leviții lucrau în Templu, ajutând la îndeplinirea sarcinilor importante. V-ați aștepta ca levitul să îl ajute pe bărbatul rănit, dar el și-a continuat drumul nepăsător.

În cele din urmă, a venit un samaritean. Samaritenii și evreii nu se înțelegeau bine; de fapt, adesea se evitau complet. Nimeni nu s-ar fi așteptat ca un samaritean să ajute un evreu. Dar când samariteanul l-a văzut pe bărbatul rănit, a simțit o milă profundă. Nu s-a gândit la diferențele dintre ei sau la posibilul pericol. În schimb, a acționat.

Samariteanul s-a dus la bărbatul rănit și i-a curățat ușor rănila cu ulei și vin, folosind ceea ce avea pentru a preveni infecția. Apoi a rupt bucăți de pânză pentru a-i bandaja rănila. După aceea, l-a urcat pe acel om pe măgarul său, mergând alături de el în timp ce călătoreau spre un han. Samariteanul a rămas cu omul toată noaptea și l-a îngrijit. A doua zi, samariteanul i-a dat hangiu

suficienți bani pentru a acoperi cheltuielile pe mai multe zile și i-a spus:

– Ai grijă de omul acesta. Dacă vei cheltui mai mult decât atât, îți voi da banii înapoi când mă voi întoarce.

După ce a terminat povestirea, Isus l-a întrebat pe omul care Îi pusese întrebarea:

– Care dintre aceștia trei ți se pare că a dat dovadă că este aproapele celui ce căzu-se între tâlhari?

Omul a răspuns:

– Cel ce și-a făcut milă cu el.

Isus a spus:

– Du-te de fă și tu la fel.

Bunul samaritean nu a lăsat frica sau prejudecățile să îl oprească din a ajuta pe cineva în nevoie. Și tu poți fi ca samariteanul cel milos! Fie că îți împarți jucăriile, fie te joci cu cineva care se simte lăsat pe dinafară sau îi spui o vorbă bună, micile acte de bunătate pot face o mare diferență. Când îi ajuți pe alții, oglindești dragostea lui Dumnezeu și aduci lumina Sa în lume, iar asta înseamnă să dai mărturie!

GÂND PENTRU REFLECȚIE: Cine este „aproapele” tău? Acea persoană pe care o poți ajuta, chiar dacă este diferită de tine.

POVESTIRI PENTRU COPII: **MARȚI**

LUMINĂ STRĂLUCITOARE

MĂRTURIE PRIN BUNĂTATE

2 ÎMPĂRAȚI 5:1-17

Cu mult timp în urmă, o fetiță trăia în Siria. Avea o viață simplă, liniștită, alături de familia ei. Dar, într-o zi, s-a întâmplat un lucru îngrozitor. Soldați dintr-o țară străină

au venit și au luat-o ostatică. Au dus-o într-o țară nouă și au pus-o să lucreze ca servitoare pentru soția unui om puternic pe nume Naaman.

Naaman era conducătorul unei armate. Era un om puternic și respectat, dar avea o problemă serioasă: avea lepră, o boală de piele teribilă. Pielea lui Naaman era plină de răni și nimic din ce încercaseră doctorii nu-l ajutase să se facă mai bine. Soția lui era foarte îngrijorată, la fel și toți cei din jurul lui.

Chiar dacă micuța servitoare era departe de casă, ea nu a uitat de Dumnezeu. Își amintea întâmplările pe care i le povesteau părinții ei despre dragostea și puterea lui Dumnezeu. Și într-o zi, când a văzut cât de tristă era soția lui Naaman din cauza bolii soțului ei, i-a spus:

– Cunosc pe cineva care îl poate ajuta, a șoptit micuța servitoare.

Soția lui Naaman s-a uitat la ea mirată.

– Cine? a întrebat ea.

– E un profet în Israel, pe nume Elisei, a spus micuța servitoare. El Îi slujește singurului Dumnezeu adevărat și știu că îl poate vindeca pe Naaman.

Soția lui Naaman s-a grăbit să-i spună soțului ei ceea ce aflase. Naaman nu era sigur, dar era dispus să încerce orice. A luat câteva daruri și a pornit spre Israel pentru a-l găsi pe profet. După o lungă călătorie, Naaman a ajuns la casa lui Elisei. Dar Elisei nici măcar nu a ieșit să-l vadă. În schimb, acesta i-a transmis un mesaj, spunându-i lui Naaman să meargă să se spele de șapte ori în râul Iordan.

Naaman era șocat.

– Ce fel de vindecare este asta? a mor-măit el. Am crezut că profetul va ieși, își va pune mâna peste mine și mă voi vindeca.

Râurile noastre de acasă sunt mai bune decât râul Iordan!

Naaman era furios și gata să plece. Dar slujitorii lui i-au vorbit cu blândețe:

– Domnule, dacă profetul ți-ar fi cerut să faci ceva dificil, nu l-ai fi făcut? De ce nu încerci acest lucru simplu?

Naaman s-a gândit la lucrul acesta și a decis să asculte de profet. S-a dus la râul Iordan și s-a scufundat în apă o dată, de două ori, de trei ori... de șapte ori. Când a ieșit din apă, ceva uimitor s-a întâmplat: pielea lui era curată! Rănilor dispăruseră, iar pielea lui era la fel de moale și netedă ca cea a unui copilăș.

Naaman era atât de fericit! Știa că nu apa îl vindecase, ci Dumnezeu. S-a întors la Elisei și i-a spus:

– Acum știu că nu există alt Dumnezeu în toată lumea decât Dumnezeul lui Israel.

Din acea zi, Naaman a promis să se închine numai lui Dumnezeu.

Micuța servitoare a fost atât de bucurasă să audă că Naaman fusese vindecat! Chiar dacă era doar o fetiță, aflată departe de casa ei, Dumnezeu S-a folosit de ea pentru a-i schimba viața lui Naaman pentru totdeauna.

La fel ca micuța servitoare, s-ar putea ca nici tu să nu știi întotdeauna de ce se întâmplă anumite lucruri sau să nu înțelegi momentele grele cu care te confrunți, dar Dumnezeu poate folosi experiența ta pentru a-i ajuta pe alții!

GÂND PENTRU REFLECȚIE: Ai simțit vreodată că ești prea mic sau prea tânăr pentru a le vorbi altora despre Dumnezeu? De ce credeți că micuța servitoare nu a renunțat, chiar dacă era departe de casă și într-o situație dificilă?

UN MARTOR ÎN GROAPĂ

TRĂIND CU CURAJ PENTRU DUMNEZEU

DANIEL 6:1-23

Daniel era un slujitor credincios al lui Dumnezeu, care trăia într-o țară străină sub domnia împăratului Darius. Chiar dacă era departe de casă, Daniel a continuat să aibă o relație strânsă cu Dumnezeu. El se ruga de trei ori pe zi, mulțumindu-I lui Dumnezeu și laudându-L pentru bunătatea Sa. Credinșia lui Daniel i-a adus un mare respect, iar împăratul l-a numit unul dintre funcționarii cei mai înalți din împărăție. Dar nu toată lumea s-a bucurat de lucrul acesta.

Ceilalți funcționari și sfetnici au devenit invidioși pe Daniel. Au vrut să găsească o modalitate de a scăpa de el, dar Daniel era o persoană cinstită și de încredere, iar ei nu-i puteau găsi nicio vină. În cele din urmă, și-au dat seama că singura modalitate de a-l prinde în capcană pe Daniel era prin credința lui. Au pus la cale un plan și s-au dus la împărat cu o sugestie.

– O, împărate Darius, credem că ar trebui să dai o lege care să spună că nimeni nu se poate ruga la niciun zeu sau persoană în afară de tine pentru următoarele treizeci de zile. Dacă cineva nu se supune, ar trebui să fie aruncat în groapa cu lei.

Împăratul, care nu și-a dat seama de adevăratele lor intenții, a fost de acord și a semnat legea. Conform obiceiului, legea nu putea fi schimbată odată ce fusese semnată. Oficialii geloși au fost mulțumiți, pentru că știau că Daniel va continua să se roage lui Dumnezeu indiferent de situație.

Când a auzit despre noua lege, Daniel nu s-a speriat și nu s-a ascuns. În schimb, s-a dus în camera lui, a deschis ferestrele

care dădeau spre Ierusalim și a îngenuncheat

să se roage, așa cum făcea întotdeauna. I-a mulțumit lui Dumnezeu și l-a cerut ajutorul. Funcționarii erau cu ochii pe el și l-au pârât repede împăratului.

Împăratul Darius a fost foarte îndurerat când a auzit vestea. Îl respecta pe Daniel și nu dorea să îl pedepsească, dar legea nu putea fi anulată. Cu reticență, a dat ordin ca Daniel să fie aruncat în groapa cu lei.

– Dumnezeuul tău, căruia necurmat îi slujești, să te scape, a spus împăratul în timp ce Daniel era coborât în groapă.

În noaptea aceea, împăratul Darius nu a putut mânca sau dormi. Își făcea griji pentru Daniel și spera că Dumnezeuul lui avea să-l salveze. Între timp, în groapa cu lei s-a întâmplat ceva miraculos. Dumnezeu a trimis un înger să închidă gura leilor. Leii înfometați nu s-au atins deloc de Daniel. Acesta a petrecut noaptea în siguranță și nevătămat.

La primele raze ale dimineții, împăratul s-a grăbit să ajungă la groapa cu lei.

– Daniele, robul Dumnezeului celui viu, a strigat el, a putut Dumnezeul tău să te salveze de lei?

Vocea lui Daniel s-a auzit puternică și clară:

– Veșnic să trăiești, împărate! Dumnezeul meu l-a trimis pe îngerul Său și a închis gura leilor, care nu mi-au făcut niciun rău, pentru că am fost găsit nevinovat înaintea Lui. Și nici înaintea ta, împărate, n-am făcut nimic rău!

Împăratul s-a bucurat foarte mult și a ordonat ca Daniel să fie scos din groapă. Nu avea nici măcar o zgârietură, pentru că avusese încredere în Dumnezeu. Împăratul Darius a dat apoi un nou decret, declarând că toți cei din împărăție trebuie să îl cinstească pe Dumnezeul lui Daniel, pentru că El este Dumnezeul adevărat și viu, care

salvează și mântuiește. Credința neclintită a lui Daniel a fost o mărturie pentru împăratul pentru care lucra!

GÂND PENTRU REFLECȚIE: Cum credeți că s-a simțit Daniel când a fost aruncat în groapa cu lei? Ce i-a dat curajul să se încreadă în Dumnezeu?

POVESTIRI PENTRU COPII: **JOI**

SĂ IUBIM PRECUM ISUS

ISUS VINDECĂ UN OM BOLNAV DE LEPRĂ

MARCU 1:40-45

Într-o zi, în timp ce Isus călătorea dintr-o cetate în alta, învățându-i pe oameni și vindecându-i, s-a apropiat de El un om cu lepră. Lepra era o boală gravă care provoca răni dureroase pe piele și îi făcea pe oameni să stea departe de cei care o aveau. În vremea lui Isus, oamenii cu lepră erau adesea trimiși departe de familiile și prietenii lor, deoarece tuturor le era teamă să nu ia boala. Erau singuri și tratați ca niște proscriși.

Bărbatul, care avea nevoie disperată de ajutor, a îngenuncheat în fața lui Isus și L-a implorat:

– Dacă vrei, poți să mă curățești.

Vocea lui tremura, plină de speranță și teamă. Auzise despre Isus – cum făcea minuni și îi ajuta pe cei în nevoie. Aceasta era poate singura lui șansă de a fi vindecat.

Isus S-a uitat la acel om cu milă. El nu a văzut doar boala, ci și singurătatea și durerea pe care omul le purta în inimă. În timp ce alții ar fi evitat o persoană cu lepră, Isus a făcut ceva neașteptat. A întins mâna și l-a atins pe om.

– Da, i-a spus Isus cu blândețe. Voiesc să fii curățit!

Pielea bărbatului s-a netezit imediat și s-a făcut sănătoasă. Rănila i-au dispărut și a fost vindecat complet. Imaginați-vă cât de fericit a fost când și-a privit mâinile și și-a dat seama că nu mai era bolnav! Inima bărbatului s-a umplut de recunoștință și uimire.

Atingerea unei persoane cu lepră era ceva nemaiauzit în acele zile. Nu era periculos doar din cauza bolii, ci era și împotriva regulilor din acea vreme. Dar Isus nu a lăsat frica sau regulile să-L oprească din a-și arăta dragostea. Prin faptul că l-a atins pe acel om, Isus nu numai că i-a vindecat trupul, dar i-a și reamintit că este valoros și iubit.

După ce l-a vindecat pe om, Isus i-a dat instrucțiuni specifice.

– Vezi să nu spui nimănui nimic, i-a spus El, ci du-te de te arată preotului și adu pentru curățirea ta ce a poruncit Moise, ca mărturie pentru ei!

Acesta era un pas important, deoarece, în acele zile, preotul trebuia să confirme că cineva era vindecat înainte ca acesta să se poată alătura din nou comunității.

Dar omul era atât de bucuros, încât nu a putut ține vestea pentru el. A spus tuturor celor pe care i-a întâlnit despre ce făcuse Isus pentru el. În curând, oameni din toate zonele din jur au venit să-L caute pe Isus, sperând să vadă minuni și să asculte învățăturile Sale.

Această povestire ne învață o lecție puternică despre iubire și bunătate. Isus nu a vindecat doar boala omului; l-a tratat cu demnitate și compasiune atunci când alții nu ar fi făcut-o. Tot așa, și noi îi putem iubi pe alții, așa cum face Isus. Uneori, oamenii din jurul nostru se pot simți singuri,

marginalizați sau diferiți. S-ar putea să stea singuri la masă sau să nu aibă cu cine să se joace în pauză. Ce puteți face pentru a le arăta iubire? Îi puteți invita să se joace cu voi, le puteți spune o vorbă bună sau pur și simplu le puteți zâmbi și îi puteți saluta. Acțiunile mici pot face o mare diferență. La fel cum atingerea lui Isus a adus vindecare și speranță, bunătatea voastră îi poate ajuta pe alții să se simtă apreciați și iubiți. Nu uitați, să-i iubești pe ceilalți ca Isus înseamnă să-i tratezi pe toți cu compasiune și grijă, indiferent cine sunt.

GÂND PENTRU REFLECȚIE: De ce credeți că bărbatul nu a putut ține secretă vindecarea sa? Cum te simți când ai vești bune sau interesante de împărtășit?

POVESTIRI PENTRU COPII: **VINERI**

MARTORI NEÎNFRICAȚI

PETRU ȘI IOAN DAU MĂRTURIE DESPRE ISUS

FAPTELE APOSTOLILOR 4:1-20

După ce Isus a înviat din morți, Petru și Ioan au fost plini de bucurie și de o dorință arzătoare de a spune tuturor vestea cea bună. Ei au mers din cetate în cetate, vestind cu curaj că Isus era viu și că oferă iertare și speranță tuturor celor care cred în El. Mulți oameni au ascultat și au decis să-L urmeze pe Isus datorită mesajului lor.

Într-o zi, Petru și Ioan au vindecat un om care nu putea să meargă din naștere. Omul s-a bucurat foarte mult și a început să meargă, să sară și să-L laude pe Dumnezeu. Această vindecare miraculoasă a atras o mulțime de oameni. Petru a profitat de ocazie pentru a explica că nu puterea lor l-a

vindecat pe om, ci puterea lui Isus Hristos, care înviase din morți.

Pentru că oamenii începeau să creadă în Isus, liderii religioși erau supărați simțind că autoritatea le era pusă la îndoială. Ei i-au arestat pe Petru și Ioan, i-au adus în fața înaltului consiliu, numit Sinedriu, și i-au întrebat cu asprime.

– Cu ce putere ați făcut voi lucrul acesta?

Petru, plin de Duhul Sfânt, a răspuns cu îndrăzneală:

– În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, pe care voi L-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morți. El este piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns

să fie pusă în capul unghiului. În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți.

Liderii au fost uimiți de curajul celor doi ucenici, care erau pescari simpli, needucați, dar vorbeau cu mare încredere și înțelepciune. Conducătorii și-au dat seama că Petru și Ioan fuseseră cu Isus. Chiar dacă voiau să îi pedepsească, nu puteau nega minunea, deoarece omul vindecat stătea chiar acolo cu ei. Așa că i-au avertizat pe Petru și Ioan să nu mai vorbească și să nu îi mai învețe pe oameni în Numele lui Isus.

Dar Petru și Ioan au răspuns ferm:

– Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu, căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit!

Liderii, frustrați, dar incapabili să găsească un motiv pentru a-i trimite la închisoare, i-au lăsat să plece. Petru și Ioan s-au întors imediat la prietenii lor și le-au pove-

tit ce s-a întâmplat. Împreună, s-au rugat pentru a avea și mai mult curaj să continue să vorbească despre Isus cu îndrăzneală.

În ciuda pericolelor cu care s-au confruntat, Petru și Ioan au continuat să împărtășească vestea cea bună și să le spună altora despre Isus. Curajul și credința lor i-au inspirat pe mulți alții să creadă în Isus.

Puteți fi curajoși ca Petru și Ioan atunci când vorbiți despre Isus. S-ar putea să vă fie frică uneori, dar amintiți-vă că Dumnezeu este cu voi, așa cum a fost cu Petru și Ioan. Puteți invita un prieten la biserică, îi puteți spune o istorisire despre Isus sau pur și simplu îi puteți explica de ce Îl iubiți. Chiar și actele mici de curaj pot face o mare diferență în viața cuiva. Aveți încredere că Dumnezeu vă va da cuvintele și curajul de care aveți nevoie!

GÂND PENTRU REFLECȚIE: Ce crezi că înseamnă să asculți mai degrabă de Dumnezeu decât de oameni atunci când iei decizii dificile?

POVESTIRI PENTRU COPII: **AL DOILEA SABAT**

MĂRTURIE LA FÂNTÂNĂ

POVESTEA FEMEII SAMARITENE

IOAN 4:1-42

Într-o zi, Isus călătorea prin Samaria în drum spre Galileea. Obosit, El S-a oprit la o fântână, numită „Fântâna lui Iacov”, în jurul amiezii, când era foarte cald. În timp ce Se odihnea, a venit o femeie să scoată apă.

– Dă-Mi să beau! i-a spus Isus.

Femeia a fost surprinsă. În vremea aceea, evreii și samaritenii nu se înțelegeau, iar bărbații nu vorbeau de obicei în public

cu femeii pe care nu le cunoșteau. Ea a spus:

– Cum Tu, iudeu, ceri să bei de la mine, femeie samaritană?

Isus i-a răspuns:

– Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și cine este Cel ce-ți zice: „Dă-Mi să beau!”, tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie.

Femeia nu înțelegea.

– Doamne, n-ai cu ce să scoți apă, și fântâna este adâncă; de unde ai putea să ai dar această apă vie? Ești Tu oare mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat fântâna aceasta?

Isus i-a explicat:

– Oricui bea din apa aceasta îi va fi iarăși sete. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu în veac nu-i va fi sete, ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică.

– Doamne, I-a zis femeia, dă-mi această apă, ca să nu-mi mai fie sete și să nu mai vin până aici să scot!

El i-a zis:

– Du-te de-l cheamă pe bărbatul tău și vino aici!

Femeia a răspuns:

– N-am bărbat.

Isus i-a zis:

– Bine ai zis că n-ai bărbat. Pentru că cinci bărbați ai avut; și acela pe care-l ai acum nu-ți este bărbat. Ai spus adevărul.

Femeia era uimită.

– Doamne, văd că ești proroc. Părinții noștri s-au închinat pe muntele acesta; și voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii.

Isus a răspuns:

– Vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim. Închinătorii adevărați I se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.

– Știu, I-a zis femeia, că are să vină Mesia (cărui I se zice Hristos); când va veni

El, are să ne spună toate lucrurile.

Atunci Isus a declarat:

– Eu, cel care vorbesc cu tine, sunt Acela.

Femeia a fost atât de entuziasmată, încât a lăsat vasul cu apă și a fugit înapoi în cetate. Le-a spus tuturor:

– Veniți de vedeți un om care mi-a spus tot ce am făcut! Nu cumva este acesta Hristosul?

Entuziasmul ei era contagios și mulți oameni din cetate au venit să-L vadă pe Isus. L-au ascultat și au crezut în El datorită mărturiei femeii. Chiar L-au invitat pe Isus să rămână cu ei, iar El a rămas timp de două zile, învățându-i și împărtășindu-le vestea cea bună.

Datorită cuvintelor lui Isus și relatării femeii, mulți alții au crezut. Ei i-au spus femeii:

– Acum nu mai credem din pricina spuselor tale, ci din pricină că L-am auzit noi înșine și știm că Acesta este într-adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii.

Faptul că le spui altora ce a făcut Isus în viața ta îi poate ajuta să creadă în El. Chiar dacă tu crezi că povestea ta este neînsemnată, ea poate face o mare diferență. Poți spune lucruri precum: „Isus m-a ajutat când eram speriat” sau: „Isus mi-a răspuns la rugăciuni.” La fel ca femeia samariteană, povestea ta îi poate ajuta pe alții să vadă cât de uimitor este Isus și îi poate determina să creadă în El.

GÂND PENTRU REFLECȚIE: Cum I-ai fi răspuns lui Isus la fântână dacă ai fi fost femeia samariteană?

Mesaj pentru Darul Săptămânii de Rugăciune 2025

Săptămâna de rugăciune este una dintre cele mai înălțătoare experiențe spirituale din viața bisericii. Prin faptul că studiem împreună un anumit subiect biblic și ne întâlnim zilnic să ne rugăm, acolo unde este posibil, avem o ocazie deosebită de a fi binecuvântați de Dumnezeu.

Mandatul lui Isus de a fi „sarea pământului” este atât o chemare, cât și o împuternicire. În timp ce medităm la ce înseamnă binecuvântarea lui Dumnezeu, în mod practic, pentru fiecare dintre noi și pentru familia bisericii astăzi, putem avea siguranța că El ne-o va oferi. Împărtășirea experiențelor și a motivelor noastre de rugăciune, împreună cu rugăciunea unită sunt cheia prin care Dumnezeu Își face simțită lucrarea. Ellen White spune: „Noi ne dăm seama că avem nevoie de revărsarea Duhului Sfânt. Totuși aceasta poate să fie realizată numai dacă ne rugăm personal și împreună cu ceilalți. Când cei ce alcătuiesc poporul lui Dumnezeu se vor ruga stăruitor și sincer, atât personal, cât și împreună cu alții, Dumnezeu va răspunde. Lumea va simți impactul venirii Duhului Sfânt pentru a înzestra cu putere poporul Său” (Ellen White, *Rugăciunea*).

Una dintre lucrările Duhului Sfânt este aceea că ne face să înțelegem importanța și urgența mandatului nostru misionar, astfel încât să fim pregătiți să ne folosim darurile și abilitățile pentru împlinirea lui. De mai bine de o sută de ani, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea organizează, în cadrul Săptămânii de rugăciune, o colecție specială. Aceste daruri sunt folosite în întregime pentru finanțarea inițiativelor misionare mondiale ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Astfel sunt finanțați în special misionarii care întemeiază noi biserici sau grupuri mici în cele mai dificile zone ale lumii. Pentru a nu-i pune în pericol, unelor nu pot fi menționate nici măcar numele țărilor în care lucrează și nici metodele lor de lucru nu pot fi descrise în detaliu. Relatări despre multe alte proiecte misionare,

sprijinite prin aceste daruri, pot fi găsite pe website-ul <https://am.adventistmission.org/mission360-home>.

Baza marii noastre trimiteri a fost pusă de Domnul nostru atunci când a venit în această lume și Și-a dat viața pentru a le deschide oamenilor o cale de întoarcere la El. Isus dorește să pună în noi același Duh pe care El L-a manifestat pe acest pământ.

Ellen White scrie, într-un articol despre pregătirea pentru provocările viitoare: „Jertfirea de sine este ideea de bază a învățurii lui Hristos.” Și Pavel ne îndeamnă, în Romani 12:1, să ne aducem „trupurile [...] ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu”, deoarece am cunoscut „îndurarea lui Dumnezeu”. Ellen White continuă: „Deseori, credincioșilor li se impune acest lucru pe un ton aparent poruncitor, întrucât nu există un alt mod de a salva oamenii decât acela de a-i desprinde de viața lor egoistă. În viața Sa pe pământ, Hristos a întrupat cu adevărat puterea Evangheliei. El a suferit moartea crudă pe cruce, pentru ca noi să putem avea o adevărată înțelegere a iubirii Sale pentru noi și a spiritului de jertfire de sine care trebuie să însuflețească pe fiecare credincios. El S-a făcut sărac, pentru ca, prin sărăcia Lui, noi să fim îmbogățiți [vezi 2 Corinteni 8:9]. Tuturor celor care vor suferi împreună cu El, opunându-se păcatului, lucrând pentru cauza Sa, neglijându-se pe ei înșiși pentru binele altora, El le promite că vor avea parte de răsplata veșnică a neprihăniților. Prin manifestarea spiritului care a caracterizat viața Sa, trebuie să devenim părtași ai naturii Sale. Asumându-ne viața Sa de sacrificiu pentru alții, vom primi în viața viitoare «o greutate veșnică de slavă» [2 Corinteni 4:17]” (*Review and Herald*, 28 septembrie 1911, paragraful 9).

Să ne rugăm ca Dumnezeu să lucreze la inimile noastre prin Duhul Său și să ne asemănăm tot mai mult cu El.

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

NORBERT ZENS,
trezorier, Divizia Inter-Europeană

*„Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine
ca să dau fiecăruia după fapta lui.” Apocalipsa 22:12*

CONVENȚIA NAȚIONALĂ ASi ROMÂNIA
Iată, Eu vin curând!

Invitat special

Don Pate

Pastor, profesor și speaker internațional

Centrul de Evenimente RAB, Sângeorgiu de Mureș

Vineri, 21 noiembrie 2025, începând cu ora 19⁰⁰

Sâmbătă, 22 noiembrie 2025, începând cu ora 10⁰⁰; Concert ora 19⁰⁰